

திராவிட மொழிகளின் ஒப்பாய்வு

(ஓர் அறிமுகம்)

டாக்டர் ஜி. ஜான் சாமுவேல்

1 மொழியும் மொழியியலும்

மொழி

படைப்பாற்றல் மிக்க மனிதன் படைத்த அருங்கலைகளுள் தலைமை சான்ற கலை மொழிக்கலையே. எண்ணத்தின் வடிவாகவும் நாகரிகத்தின் சின்னமாகவும், பண்பாட்டின் பிரதிபலிப்பாகவும் சிதழும் இக்கருத்துப் பரிமாற்றக் கலை, மனித சமுதாயத்தின் வளர்ச்சிக்கும் சமுதாய இணைப்புக்கும் துணைசெய்து நிற்கின்றது. தனிமனிதனைச் சமுதாயத்தோடு இணைத்து அவனை அச்சமுதாயத்தின் உறுப்பினனாக மாற்றி, அச்சமுதாயப் பிணைப்பில் இன்ப வாழ்வு வாழச் செய்யும் இணைப்புக் கருவியாகத் திகழ்வதோடு மட்டுமின்றிக் கருத்துப் பரிமாற்றக் கருவியாகவும் மொழி செயலாற்றுகின்றது. மேலும் சமுதாய விலங்கான மனிதனைக் காட்டு விலங்கினின்றும், நிலைத்திணைப் பொருட்களினின்றும் வேறுபடுத்திக் காட்டும் சீரிய பண்பாட்டுக் கருவியாகவும் மொழி அமைகின்றது. இத்தகைய மொழியின் ஆய்வு அதனைப் படைத்துப் பயன்படுத்தும் மனித சமுதாயத்தின் ஆய்வாகவே உள்ளது. எனவே, எந்த அளவிற்கு நாம் மொழியை ஆழ்ந்து, அகன்று, நுணுகி ஆய்கின்றோமோ அந்த அளவிற்கு நம்மையும், உலக அரங்கில் வாழ வைக்கும் இக்கருத்துப் பரிமாற்றக் கலை மக்கள் வாழ்வுடன் பிரிக்க முடியாவண்ணம் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டுள்ளதால், அதன் அமைப்பு, செயல் முறை, அதன் வியத்தகு ஆற்றல் ஆகியவற்றை நாம் ஆயும்போது அதன் செயல்முறை, அமைப்பு போன்றன நமக்கு வியப்பினையும், உவகையினையும் அளிப்பதோடு மட்டுமின்றி அதைப் பயன்படுத்தும் மனித அறிவு, மனம் ஆகியவற்றின் செயற்றிறனையும் ஆற்றலினையும் மனம் மகிழ்ந்து செயல் மறந்து வாழ்த்தவும் தூண்டுகின்றது.

மொழித் தோற்றம்

மொழியின் தோற்றம் பற்றிய ஆய்வுகள் பல்வேறு நாடுகளிலும் முற்காலத்திலிருந்தே சிறப்பாக மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்துள்ளன. இவ்வாய்வுகளின் முடிவாக அவ்வப்போது எடுத்துரைக்கப்பட்ட

கொள்கைகள் பலவும், வெறுங்கற்பனைகளாக நின்றனவேயன்றி உண்மையை விளக்குவனவாக இல்லை. சென்ற நூற்றாண்டில் பிரெஞ்சு அகாடமி என்னும் மொழி ஆய்வுக் கழகத்தினர் மொழித்தோற்றம் பற்றிய ஆய்வு பயனற்றது என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். சிவபெருமானின் தமருக் ஒலியிலிருந்து வடமொழியும், தென்மொழியும் தோன்றியது எனவும், அவற்றை அவன் முறையே பாணினிக்கும் அகத்தியருக்குக் கொடுத்தான் என்றும் நம் நாட்டில் நிலவிய நம்பிக்கை போலவே மொழித்தோற்றம் பற்றி ஐரோப்பாவிலும் பல தவறான கற்பனை கலந்த நம்பிக்கைகள் இருந்து வந்தன. இத்தாலி மொழி தாந்தே (Dante) என்னும் அருட்கவியாலும், ஆங்கில மொழி சாசர் (Geoffrey Chaucer) என்னும் ஆதி கவியாலும், ஜெர்மன் மொழி லூதர் (Luther) என்ற அறிஞராலும் படைத்து வளர்க்கப்பட்டன என்று அம்மக்கள் தவறாக எண்ணி வந்தனர். ரூசோ (Henri Rousseau) என்னும் அறிஞன் ஆன்ரோர் பலர் ஓரிடத்தில் கூடி மொழியைப் படைத்தனர் என்ற கொள்கையை எழுப்ப, வேறு சிலர் மொழியானது மனிதனுக்குப் பிறவியிலேயேமைந்த பிறவிப் பேராகும் என்ற கொள்கையை நிலைநாட்ட முயன்றனர். ஜெஸ்பர்சன் போன்றோர் முற்காலத்தில் மக்கள் காரணமில்லாமல் குழந்தை போல மழலை பேசி, பின்னர் பண்பட்ட நிலையில் பண்பட்ட மொழியினைப் பேசத் தொடங்கினர் என்று கூறிச் சென்றனர். இந்நிலையில் 'Bow Vow Theory', 'Ding Dong Theory', 'Gesture Theory' என்ற பலக் கருதல் கொள்கைகள் (Hypothetical ideas) மொழித்தோற்றத்தை விளக்கும் குறிக்கோளுடன் உருவெடுத்தன. இத்தகைய இடையறா ஆய்வுகள் மொழித்தோற்றம் பற்றிய எந்த முடிவினையும் தரவில்லை. எனவே இவ்வாய்வாளர்கள் இறுதியில் மொழியின் தோற்றம் ஆய்வுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒன்று என்று எண்ணத் தொடங்கினர்.

விதிமுறை விளக்கங்கள்

மொழி பற்றிய பல்வேறு விளக்கங்களைப் பல்வேறு நாடுகளைச் சார்ந்த அறிஞர்கள் பல்வேறு காலகட்டங்களில் வெளியிட்டுள்ளனர். மொழி பற்றிய பல்வேறு அறிஞர்களின் விதிமுறை விளக்கங்கள் (definitions) இலக்கியத் திறனாய்வாளர்கள் இலக்கியங்களுக்களிக்கும் விதிமுறை விளக்கங்களைப் போன்று முழுமையாக அமையாது மொழியின் ஒவ்வொரு இயல்பினை மட்டுமே தெரிவிப்பனவாக உள்ளன. மொழியின் புறவடிவம், செயல்முறை ஆகிய இரண்டையும் உள்ளத்தில் கொண்டு மொழியை விளக்கிய அறிஞர்கள் 'பொருளைக் குறிக்க மரபாக ஏற்பட்ட குறியீடுகளின் ஒழுங்குபட்ட அமைப்பே மொழியென்றனர்' ("... System of meaningful arbitrary Vocal Symbols"). வேறு சிலர் ஒரு குறிப்பிட்ட பண்பாட்டுக் குழுவினர் புரிந்துகொள்ளும் வரையறுக்கப்பட்ட

ஒலிகளின் இணைப்பை மொழி என்பதான "Systematised combination of sounds which have meaning for all persons in a given cultural community". W.B. Pillsbury (W.B. Pillsbury) எனவும் அறிஞர் மொழி என்பது மக்களின் உள்ளத்தைக் காட்டும் கண்ணாடி என்கிறார். மக்களின் கருத்துக்கள் மாறாமல், வளர்ச்சியடையாமல் நிலை பெற்றிருக்கும் மக்களின் கருத்துக்கள் மாறாமல், அமைந்து விடுகின்றது என்பதும் பொது மொழியும் வளர்ச்சியுடையது. "மொழி மனித சமுதாயத்தோடு அவயுறியுடன் கொள்கை" எனவே, மொழி மனித சமுதாயத்தோடு தோன்றி, நிலை, அழியும் என்பது தெளிவு. "மொழி நாகரிகத்தின் வித்து" என்கிறார். அழியும் ஒருவரைப் பிணைக்கும் இணைப்பு, எண்ணத்தின் வடிவம், இவ்விரண்டு நிறைந்த கருத்தோலியம்; மற்ற காலத்தைக் கடந்து நிலையாக இருக்கிறது; பழக்கம் என்ற உயிரினங்களிடையே காணப்படாத பெருஞ்சிறப்பு; பழக்கம் என்ற வினைநிலத்தில் பயிராக்கப்பட்டுள்ளது என்று அறிஞரொருவர் கூறியுள்ளார். மொழியும் மொழியியலும் உள்ளடக்கிய பரந்து பட்ட நிலையிலும் செயல்படும் மொழியியல், சிவனாகிய விதிமுறை விளக்கத்தில் அடக்கி விடுதல் என்பது இயலாத செயல்.

மொழியியலும் மரபு இலக்கணங்களும்

மொழியின் தோற்றம் மனித சமுதாயத்தின் பல்வேறு தோற்ற நிலைகளோடு பிடுக்க முடியாதவன்மை இணைந்தேயுள்ளது என்று முன்னாள் கருபிலிட்டோம். மொழியின் தோற்றம், வளர்ச்சி ஆகியவை பற்றிக் கருபிலைக் கண்கொண்டு உணர்ச்சி மேலிட்ட நிலையில் ஆய்ந்த மனிதன் மொழியின் தோற்றத்திற்குப் பரணங்களைப் பலவற்றை அமைத்துக் கூறத் தொடங்கினான். இவைகள் மொழி ஆய்விற்கு எள்ளளவும் துணை செய்யா. எனினும் கதைகள் பலப்படுத்தோடு மட்டும் நின்றுவிடாமல் மொழியைப் படைத்த மனிதன் தன் சூரிய முயற்சியின் பயனாக அம்மொழியினைக் கூறுபடுத்தி ஆய்வதிலும், விளக்கியுரைப்பதிலும் அளப்பரிய வேட்கை கொண்டதால் ஒவ்வொரு மொழியிலும் எண்ணற்ற அளப்பரிய வேட்கை கொண்டதால் இலக்கண அறிஞர்களின் இலக்கணக் கருவிகள்கள் தோன்றின. இலக்கண அறிஞர்களின் இயற்கையான ஏற்றப்போற்றத் தக்கணவெனினும், அவர்கள் வகுத்துச் சென்ற விதிமுறைகளும், விளக்கங்களும் அவர்கள் காலத்திலிருந்து மொழியின் விளக்கங்களாகவும், விதிமுறைகளாகவும் அமைந்தனவேயன்றி நாள்தோறும் வளர்ந்தும், குறைந்தும், பல சொற்களை இழந்தும், புதுக்கியும், புதுச்சொற்களை ஏற்றும், பழஞ்சொற்களைக் குப்பதுப்போடுகளைக் கொடுத்தும் கால வெள்ளத்தை எதிர்த்து நின்று சாலாப் பெருவாழ்வு வாழும் உயிரோட்டமுள்ள ஒரு வாழும் மொழியின்

2. W.B. Pillsbury and C.L. Mender, The Psychology of Language.
3. ச.வே. சபிரமணியன், இலக்கணத் தொகை - எழுத்து, முன்னுரை.

(Living Language) முழு நியல்பினையும் விளக்கப் பயன்படாது என்பது தன்மை. மேலும் அவர்கள் வகுத்த விதிமுறைகள், ஒரு இலட்சிய மொழியின் (Ideal Language) விதிமுறைகளாகும்மெய்நி மனித சமுதாயத்தோடு இணைந்து வளர்ந்து வரும் உண்மை மொழியின் (Real Language) விதிமுறைகளாகா.

எனவே இலட்சிய நோக்கோடு மொழியை அணுகிய பெரும்பாலான இலக்கண அறிஞர்கள் பேச்சு மொழி பற்றியோ, வாழ்வில் மொழியை விடும்படியான வன்மை பயன்படுத்தும் மனித சமுதாயத்தின் படைப்பாற்றலைப் பற்றியோ (Competence and Performance) அதிகமாக எண்ணிப் பார்த்து ஆராய்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. மொழியை அறிவியல் களையோட்டத்தோடு ஆயும் மொழியியலறிஞர்கள் (Linguists) இக்கூற்றை நிலை செயலும் வகையில் புதுமையான ஆய்வுமுறைகளை மேற்கொள்ளுகின்றனர். பொதுவாக மொழியை வரலாற்று நிலையிலும் (Historical Study), விளக்க நிலையிலும் (Descriptive Study), ஒப்பீட்டு முறையிலும் (Comparative Study), தற்கால மொழியியல் விளக்கமாக ஆய்ந்து வருகின்றனர். இம் முலகை ஆய்வுகளும் ஒரு மொழியின் முழு நிலையியல் ஓரளவிற்குத் துணை செயல்தோடு, ஒவ்வொரு வகை ஆய்வும் பிறந்தொருவகை ஆய்வுக்கு இன்றியமையாததாகவும் அமைகின்றது.

மாற்றிலக்கண நெறி

மேற்கூறிய இம்முன்று நெறிமுறை ஆய்வுகளும் வளர்ச்சி பெற்ற நிலையில், மொழி ஆய்வுத்துறையின் தலைமை சான்ற ஆய்வு நெறியாக மாற்றிலக்கண ஆய்வுநெறி (Transformational Grammar) தோன்றி இன்று மிகச் சிறந்த முறையில் வளர்ச்சி பெற்றுக் காட்சி தருகின்றது. அனைத்து மொழிகளும் சில பொது விதிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஓர் ஒழுங்கு முறையோடு அமைந்துள்ளன என்பதைத் தெளிவுடன் விளக்கக் காட்டும் மாற்றிலக்கண வல்லுநர்கள், மாற்றிலக்கண விதிமுறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு மொழியின் பல்வேறு செயல்நிறுணையும், மனித அறிவின் படைப்பாற்றலையும் சிறப்பாக எடுத்து இயம்புகின்றனர். மொழியின் பரவலுடைய மட்டும் சிறப்பிக்கும் மரபிலக்கண வல்லுநர்களைப் போலன்றி, பேச்சு மொழியினையும், பேசுவோரின் மொழிப் படைப்பாற்றலையும் மனத்திற்கொண்டு ஆயும் மாற்றிலக்கண வல்லுநர்கள் மொழியின் பரவலுடையது (Surface Structure) மட்டுமின்றி அதன் புதைவலுடையது (Deep Structure), பொருட் கூறுகளுக்கும் (Semantics) சிறப்பிடம் தருகின்றனர். அதோடு மொழியின் பொருள் பற்றிய விதிகளுக்கும் அதன் உறுப்பின் அமைப்பு பற்றிய புறவிதிகளுக்கும்மையில நெருங்கிய தொடர்பிருப்பதை இவர்கள் காட்டுவர். அமெரிக்க நாட்டின் மாற்றிலக்கண அறிஞரான நோவம் சாமல்ஸ்கி (Noam Chomsky) தொடர்களின் அமைப்பு (Syntactic Structures)

திராவிட மொழிக் குடும்ப ஒப்பாய்வின் வரலாறு

ஒப்பியல் ஆய்வின் தொடக்கநிலை

சமஸ்கிருத மொழியை ஆராய்ந்த வில்லியம் ஜோன்ஸ் (William Jones) என்னும் அறிஞர் சமஸ்கிருத மொழியானது ஏனைய ஐரோப்பிய மொழிகளோடு தொடர்புடையது என்பதை முதன் முதலில் விளக்கிக் காட்டினார். அவருக்குப் பின்னர் கி.பி. 1816-ஆம் ஆண்டில் பேராசிரியர்கள் பாப் (Bopp), ராஸ்க் (Rask), கிரிம் (Grimm) என்னும் மொழி நூலறிஞர்கள் இத்துறையில் அரிய பல ஆய்வுகளை நடத்திக் கீழ்க்கண்ட முடிவுகளுக்கு வந்தனர்.

(1) வடமொழி (சமஸ்கிருதம்), ஜெர்மன் மொழி போன்ற ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைய அனைத்து மொழிகளும் இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழி (Indo-European Language) என்னும் மூல மொழியிலிருந்து பிரிந்தவை.

(2) இம்மொழிகளைப் பேசிய மக்கள் சமுதாய, பொருளாதார காரணங்களால் உலகின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கும் பிரிந்து சென்று பரந்தபோது பல்வேறு கிளைமொழிகள் தோன்றி வளரத் தொடங்கின.

(3) இந்நிலையில் இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழி,

1. இந்தோ-இராணியன் (Indo-Iranian),
2. அர்மீனியன் (Armenian),
3. பால்தோ-ஸ்லாவிக் (Balto-slavic),
4. அல்பேனியன் (Albanian),
5. ஹெலனிக் (Hellenic),
6. இத்தாலி (Italic),
7. கெல்டிக் (Celtic) மற்றும்
8. ஜெர்மானிக் (Germanic)

என்னும் எட்டுப் பிரிவுகளாகப் பிரிந்து வளர்ந்தது.

இவ்வாறு ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடைய பல மொழிகளுக்கு இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பம் எனப் பெயரிட்டு, இம்மொழிகளை ஒப்பிட்டு ஆராயும் ஆய்வுமுறை ஐரோப்பாவில் தொடங்கியது.

டாக்டர் கால்டுவெல் தென்னிந்தியாவில் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைக்கும், வங்காள விரிகுடாவிற்கும் இடைப்பட்டு பழவேற்காடு முதல் குமரி வரை பரந்து கிடக்கும் நிலப்பகுதி தமிழ் வழங்கும் இடம் என்கிறார்.⁸ தென் திருவிதாங்கூர்ப் பகுதிகளில் குமரிமுனையிலிருந்து திருவனந்தபுரம் வரை இம்மொழி பேசப்பட்டு வருவதைக் காண்கின்றோம். மேலும் கண்ணனூர் போன்ற மலையாளப் பகுதிகளிலும், வட இந்தியாவின் சில பகுதிகளிலும் இம்மொழியைப் பேசும் மக்கள் உள்ளனர். இவற்றைத் தவிர, இலங்கை, மலேசியா போன்ற தீவுகளிலும் முற்காலத்திலிருந்தே தமிழ் மொழி பேசப் பட்டு வருவதைக் காணலாம். இம்மொழி ஆறு கோடி மக்களால் இன்று பேசப்படுகின்றது. இதனைப் பேசுவோர் சிங்கப்பூர், இந்தோனேசியா, தாய்லாந்து, பர்மா, மொரிசியஸ் போன்ற நாடுகளிலும் பெருவாரியாகக் காணப்படுகின்றனர். சிங்கப்பூரில் இது ஆட்சிமொழிகளுள் ஒன்றாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நிலையில் தமிழ் மொழியை ஒரு சர்வதேச மொழி என்றே குறிப்பிடலாம். இந்திய மொழிகளுள் சமஸ்கிருத மொழிக்கு அடுத்த நிலையில் பன்னாட்டு அறிஞர்களின் கவனத்தைக் கவர்ந்துள்ள மொழியாக இது காட்சியளிக்கின்றது. உலகச் செம்மொழிகளின் வரிசையில் இடம்பெறும் அனைத்துத் தகுதிகளையும் தமிழ் மொழி பெற்றுத் திகழ்கின்றது.

தமிழும் திராவிடமும்

தமிழ் என்னும் சொல்லை ஆராய்கின்ற டாக்டர் கால்டுவெல் 'திராவிடம்' என்னும் சொல்லைத் 'தமிழ்' என்பதற்கு இணையான வட சொல் என்று கொண்டு இவ்விரு சொற்களுக்குமிடையில் ஒலியளவில் மிகுந்த வேறுபாடு இருப்பினும் அடிப்படை ஒன்றே என்று குறிப்பிட்டு, 'திராவிடம்' என்ற சொல்லே படிப்படியாக மாறி இறுதியில் 'தமிழ்' என்று புத்துருப் பெற்றது என்கிறார்.⁹ இச்சொல்லாய்வைப் பல்வேறு அறிஞர்களும் மறுத்துரைக்கின்றனர். தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்தே இம்மொழியைக் குறிக்கத் 'தமிழ்' என்னும் சொல் சிறப்பாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருவதைக் காண்கிறோம்.

'தமிழென் கிளவி'	-	தொல்.
'தமிழ் கூறு நல்லுலகம்'	-	தொல். - பாயிரம்
'தமிழ் தலை மயங்கிய'	-	புறம்.
'தமிழ் கெழு கூடல்'	-	புறம்.

என்பன போன்ற தொடர்களே இதற்குச் சான்றாகும். மேலும் தமிழ் மக்கள் தம்மொழிக்குத் தம்மொழியிலேயே பெயரமைக்காமல் பிறமொழிச்

8. Caldwell, p. 8.

9. Ibid., p. 9.

தோடா

நீலகிரியலைப் பகுதிகளில் வாழும் பழங்குடி மக்களான தோடர்கள் பேசும் இம்மொழியினை கி.பி. 1837-ஆம் ஆண்டிலேயே பெராசிரியர் பெர்னாட் ஸ்கமிட் (Bernhard Schmid) என்பவர் ஆராய்ந்து திராவிட மொழிக் குடும்பத்தோடு தொடர்புடைய மொழி என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். இம்மொழியைப் பேசும் மக்களின் எண்ணிக்கை 1961-ஆம் ஆண்டின் மக்கள் தொலைக்க கணிப்பின்படி ஏறத்தாழ 800 என்று தெரிகின்றது. பெராசிரியர் எம்னோ இம்மொழி பேசும் மக்களின் எண்ணிக்கை 600 என்று குறிப்பிடுகின்றார். எனினும் சில காலங்களுக்கு முன்னர் இவர்களின் எண்ணிக்கை சற்று அதிகமாக இருந்திருக்க வேண்டுமென்றும், போதைப் பொருட்களை உட்கொள்ளும் பழக்கத்தாலும், பெண் சூழ்நிலைகளைப் பிறந்தபின் கொன்றுவிடும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தமையாலும் இவர்கள் எண்ணிக்கையில் குறைந்து வட்டினர் என்று கால்கொல் குறிப்பிடுகின்றார். இம்மக்களைப் பற்றி பெராசிரியர் கொலோனல் மார்ஷல் (Colonel Marshall) என்பவர் விளக்கமான நூல் ஒன்று எழுதியிருப்பதாகத் தெரிகின்றது. இவர்களைப் பற்றி பெராசிரியர் W.H.R. ரிவர்ஸ் (W.H.R. Rivers) என்பவர் விளக்க ஆராய்ந்து 770 பக்க அளவில் 'The Todas' என்னும் பூலை 1906-இல் வெளியிட்டதாகத் தெரிகின்றது. (ஒப்பியல் ஆய்வுக்குப் பரிசுலம் துணை செய்யும் இம்மொழியைப் பற்றியும், இம்மொழி பேசும் மக்களைப் பற்றியும் பெராசிரியர் எம்னோ 1935-38 வரை மிக விளக்க ஆராய்ந்துள்ளார். 29)

இம்மொழியிலுள்ள ஒலியமைப்பு முறையும், ஒலிகளும் உச்சரிப்பதற்கு ஆர்தாக உள்ளன. sh, ch, th போன்ற ஒலிகள் இம்மொழியில் ஒலி நயத்திற்காகச் சொற்களின் இடையில் திணிக்கப்படுகின்றன. லாக்டர் ஜி.யு. போப் (G.U. Pope) இதனைத் தோடா மொழிக்கேரியிய தனிச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

எ.கா. palli (dairy) > pallih

இம்மொழியின் சொற்களின் முதலசையில் ஒலியழுத்தம் உள்ளது. இம்மக்களின் தொன்மையான மொழி புழங்குண்டம் என்று லாக்டர் போப் குறிப்பிடுவது ஆய்வுக்குரியது. இம்மொழி, இம்மக்களோடு நெருங்கிய வார்ப்பு தொடர்புகளாலும், படகர்களாலும் கூட எனினும் புரிந்து கொள்ள முடியாதவற்றைக் கடினமாக உள்ளது. இது தமிழ், மலையாளம், கன்னடம் ஆகியவற்றின் வட்டார வழக்கு (Dialect) அல்ல என்றும், தனிமொழி என்றும் பெராசிரியர் எம்னோ நிறுவுகின்றார். இம்மொழி பற்றி லாக்டர் கால்கொல்லுக்கு முன் Friedrich Meiz என்பவர் ஆராய்ந்ததாகத்

தெரிகிறது. மலையாள மொழியைப் போலன்றி இம்மொழியின் விணையுறுக்சுமையில் பாவுறிகளென உள்ளன. தெலுங்கு மொழியில் காணக் கிடக்கும் மொழி மாற்றமும் (Metathesis) இம்மொழியில் இல்லை. தோடா மொழியின் இலக்கண அமைப்புகளில் பல பழந்தமிழோடு நெருங்கிய உறவு கொண்டுள்ளன. ஈ. ந. ஆகிய ஒலி வேறுபாடு ஏனைய திராவிட மொழிகளைவிட தோடாவில் மிகத் தெளிவாக உள்ளது.

தோடா

இம்மொழியும் நீலகிரி மலைப்பகுதிகளில் வாழும் தோடர்களைப் போன்ற மற்றொரு இனத்தவர்களான தோடர்களால் பேசப்பட்டு வருகின்றது. இம்மொழியைப் பேசும் மக்களின் தொலைக்க ஏறத்தாழ 900 என்று கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. இம்மக்கள் பெரும்பாலும் கூலி வேலை செய்து வாழ்க்கை நடத்துகின்றனர். லாக்டர் கால்கொல் இம்மொழி கன்னட மொழியின் கொச்சை மொழி போலக் கால்கொல்பத்தாகக் குறிப்பிடுகின்றார். எனினும் இது தனிமொழி என்று நிறுவப்பட்டுள்ளது. தோடா மொழியினைச் சிறப்பாக ஆராய்ந்த பெராசிரியர் எம்னோ இம்மொழியினையும் விளக்க ஆராய்ந்துள்ளார். 30

இருளா

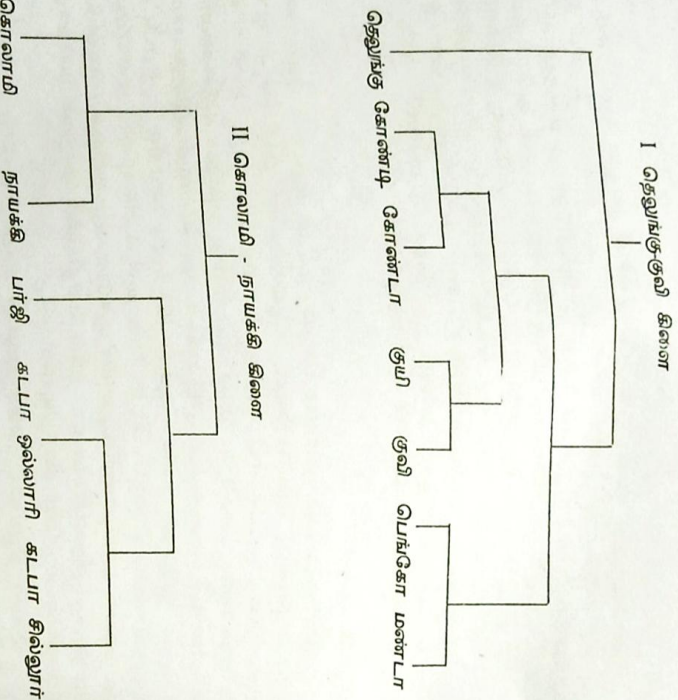
நீலகிரி மலைப்பகுதிகளில் வாழும் பழங்குடி மக்களான இருளர்கள் இம்மொழியைப் பேசுகின்றனர். ஆணைமலைப் பகுதியில் வாழும் இருளர்கள் 'வட்டக்காட இருளர்கள்' எனப்படுவர். நீலகிரியில் வாழ்பவர்கள் 'மலைதேச இருளர்கள்' என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். பெராசிரியர் கமிஸ் கவலமில் இம்மக்கள் பற்றி விளக்க ஆய்ந்துள்ளார். மேலும் இம்மொழியில் ஆய்வு செய்துள்ளோரில் குறிப்பிட்ட தகுந்தவர்களாக Gerard F. Difflo மற்றும் R. பெரியாழ்வார் ஆகியோரும் அடங்குவர். குறும்பார்கள், படகர்கள் ஆகிய மொழிகளின் சொற்கள் இவர்களது பழஞவதால் குறும்பா, படகா ஆகிய மொழிகளின் சொற்கள் இவர்களது மொழியில் ஏராளம் கலந்துள்ளன.

தேன் திராவிட மொழிகளுள் கசபா, குறும்பா போன்ற மொழிகளையும் இணைத்துப் பேசும் மரபு உள்ளது.

29. M.B. Emeneau, Dravidian Linguistics Ethnology and Folk Tales.

30. M.B. Emeneau, Koda Texts. Vol. I & II, University of California, Publications in Linguistics. Vol. II & III, Berkly, 1944 - 46.

6. நடுத்திராவிட மொழிகள்

நடுத்திராவிட மொழிகளைத் தெலுங்கு - குவி கிளை என்றும், கொலாமி - நாயக்கி கிளை என்றும் மொழிநூலார் இரு கூறுபடுத்தினர். தெலுங்கு - குவி கிளையில் தெலுங்கு, கோண்டி, கோண்டி, குயி, குவி, பெங்கோ, மண்டி ஆகிய ஏழு மொழிகள் உள்ளன. கொலாமி - நாயக்கி கிளையில் கொலாமி, நாயக்கி, பர்ஜி, கடபா ஒல்லாரி, கடபா சில்லாரி ஆகிய மொழிகள் உள்ளன. வெற்றுள் கடபா ஒல்லாரி, கடபா சில்லாரி ஆகியன தனிமொழிகள் அல்ல என்றும் ஒரே மொழியின் கிளைகள்

என்றும் சிலர் வாதினார். நடுத்திராவிட மொழிகளுள் தெலுங்கு மொழியைத் தென் திராவிட மொழிகளோடு இணைத்து ஆய்வது பழைய மரபு. ஆனால் இப்போது அது நடுத்திராவிட மொழிகளோடு இணைக்கப்படுகின்றது. கொலாமி, நாயக்கி, பர்ஜி, கடபா ஆகியன தென் திராவிட மொழிகளுக்கும் சில தனித்தன்மைகளைக் கொண்டு திகழ்வதால் அதனை ஒரு தனித் திணையாகப் பிரித்து, பட்டாச்சாரியர் ஆகியோர் விளக்கிக் காட்டப் பேராசிரியர் எம்னோவும் அதனை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார்.

நடுத்திராவிட மொழிகளின் சிறப்பியல்புகள்

1. தென் திராவிட மொழிகளில் முன்னுயிர்களின் முன்னர் வரும் மொழி முதல் 'ச'கர ஒலி, 'ச'கர ஒலியாக மாறுவதைக் காணலாம். ஆனால் நடுத்திராவிட மொழிகளில் இம்முறைத் திராவிட ஒலியான 'ச'கரம் மாறாமலே நிற்கின்றது.
2. வளைநா ஒலியான (Retroflex Consonant) 'ஸ'கர ஒலி, நாயக்கி தனித்த எளைய மொழிகளில் காணப்படவில்லை.¹
3. நடுத்திராவிட மொழிகள், நெடில் ஒலிகளே இல்லாத ஒரியர் போன்ற மொழிகளோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்ட போதிலும் தமக்கேயுரிய குறில் நெடில் வேறுபாட்டை இழக்காமல் பேணிக் காக்கின்றன.
4. ஏளைய திராவிட மொழிகளைப் போன்று எழுவாய் வடிவில் முவிடப் பெயர்களின் முதல்பிரிந்மை, வேற்றுமை ஏற்கும் வடிவில் குறுகியும் நிற்குமியல்பு இம்மொழிகளிலும் உள்ளன.
5. மூலத் திராவிட மூக்கொலியான 'ஸ'கரம் பெரும்பாலும் 'ஸ'கர ஒலியாக இம்மொழிகளில் மாறுகின்றது. எனினும் கோண்டி, பெங்கோ, மண்டி, குவி, கடபா ஒல்லாரி போன்ற மொழிகளில் இவ்வொலி சிறுபான்மை திரியாமல் வழங்குகின்றது.
6. தென் திராவிட மொழிகளில், மொழி முதலில் 'ட'கர ஒலி வருவதில்லை. ஆனால் நடுத்திராவிட மொழிகளில் இது சில இடங்களில் மொழி முதலில் வருகின்றது.
7. ஒலியங்கள் இடம் பெயர்ந்து நிறைவை (Metathesis) குயி, குவி, பெங்கோ, மண்டி போன்ற மொழிகளில் அதிகமாகக் காண முடிகின்றது.
8. இம்மொழிகளில் ஆண்பால், ஆண்பால் அல்லாதன (Masculine and Non-Masculine) என்ற இருவகைப்-பாசுபாட்டினை ஒருமையிலும் பன்மையிலும் காணமுடிகின்றது. தெலுங்கில் இப்பாசுபாடு ஒருமையில் மட்டுமே உள்ளது.

1. S. Bhattacharya, 'New Dravidian languages', 'Dravidian Linguistics'

நடுத் திராவிட மொழிகள்

9. பெண்பால உறவுப்பெயர்கள் (Kinship terms) -ஆள் (-āḷ) விசுவயைப் பெற்று அமையும் மரபினை நடுத் திராவிட மொழிகளில் காணமுடிகின்றது.

10. தென் திராவிட மொழிகளிலும், வட திராவிட மொழிகளிலும் பன்மையினை உணர்த்துவதற்குப் பலவின்பால் விசுவயைக் கட்டாயம் இணைத்தாக வேண்டும் என்ற நிலை விடையாக ஆனால் இம்மொழிகளில் அஃறிணைச் சொற்கள் பன்மையுணர்த்த வேண்டுமாயின் பலவின்பால் விசுவயைக் கட்டாயம் இணைக்கப்படவேண்டும்.

11. தென் திராவிட மொழிகளில் 'அவன்' என்பது படர்க்கை ஆண்பால் ஒருமை மூவிடப் பெயராக உள்ளது. ஆனால் நடுத் திராவிட மொழிகளில் இதற்கு இணையாக *avaṅt என்ற வடிவம் உள்ளது.

1961-ஆம் ஆண்டு எடுக்கப்பட்ட மக்கள் தொகைக் கணிப்பின்படி நடுத் திராவிட மொழிகளைப் பேசுவோரின் எண்ணிக்கை கீழ்க் கண்டவாறு தெரிய வருகின்றது.

1. தெலுங்கு	-	3.767 கோடி
2. கோண்டி	-	15 இலட்சம்
3. கோண்டா	-	13 ஆயிரம்
4. பெங்கோ	-	1300
5. குயி	-	9.4 இலட்சம்
6. குவி	-	1.5 இலட்சம்
7. கொலாமி	-	50 ஆயிரம்
8. நாயக்கி	-	1500
9. பர்ஜி	-	20 ஆயிரம்
10. கடபா	-	8 ஆயிரம்

நடுத் திராவிட மொழிகளில் தெலுங்கு

தொன்மைச் சிறப்பிலும் சொல்வளத்திலும் தெலுங்கு மொழியைத் தமிழுக்கு அடுத்த நிலையில் குறிப்பிடலாம். இதன் இனிமை நோக்கி இதனைச் 'சுந்தரத் தெலுங்கு' என்று பாரதியாரும், 'கனி தெலுங்கு' என்று பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையும் 'பாராட்டிச் சென்றுள்ளனர். ஐரோப்பியர்கள் இம்மொழியினை 'ஜெண்டு' (gentiles என்ற போர்த்துக்கீசியச் சொல்லின் திரிபு) என்று அழைத்தனர்.² தமிழ் நாட்டின்

2. Caldwell, p. 25.

வடவதாகத் தெரிகின்றது. பெராகிரியர் கிரியர்வின் மொழி ஆய்வு நூல்¹⁴ இரண்டு பக்க அளவில் இம்மொழி பற்றி மிகச் சுருக்கமாகப் பேசுகின்றது. இம்மொழியைத் தவறுதலாகக் கோண்டி மொழியின் வட்டார வழக்கு என்று குறித்து விட்டனர். 18 1953 வது ஆண்டில் பெராகிரியர் பரிசுவம், பட்டாச்சாரியர்வம் இவ்வகத் தனிமொழியென முதன் முதலில் நிறுவிக் சென்றனர்.¹⁵ மேலும் இவர்கள் இம்மொழியில் நாள்கு விதமான வட்டார வழக்குகள் இருப்பதாகவும் காட்டிச் செல்கின்றனர்.

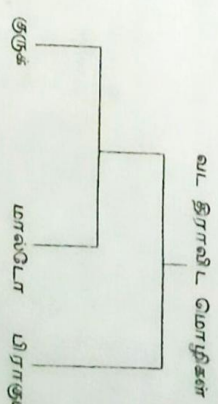
கட்டார

ஏரிசாலிலும் மத்தியபெராகிரியர் தல பகுதிகளிலும் இம்மொழி பேசப்படுகின்றது. கட்டார ஒல்லாரி, கட்டார ஒல்லாரி ஆகிய இரண்டையும் ஒரே மொழியாகக் கிணர் கொள்கின்றனர். ஆனால் பெராகிரியர்கள் பெராகிரியர், பட்டாச்சாரியர் ஆகியோர் இவற்றைத் தனித்தனியாகவும் கருதுகின்றனர். கட்டார ஒல்லாரி பற்றி இவ்விரு அறிஞர்களும் ஆராய்ந்து தம் ஆய்வை 1957-இல் வெளியிட்டள்ளனர்.¹⁶ கட்டார ஒல்லாரி பற்றி பெராகிரியர்கள் Bh. சிஞ்சுண்டிமூர்த்தியும், பட்டாச்சாரியர்வும் ஆய்ந்துள்ளனர்.¹⁸ சுவர் இம்மொழியைத் தவறாக 'பொயர்' (Poya) என்றழைத்ததாகத் தெரிகின்றது.

பெங்கோ, மண்டார

பெங்கோ மொழியைப் பேசும் மக்களின் எண்ணிக்கை ஏறத்தாழ 1300 எனத் தெரிகின்றது. இயம்மொழி மிக அண்மையிலே பெராகிரியர் பெராவால் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த தனி மொழி என்று பரிசுவம், பட்டாச்சாரியர் மொழி பற்றிய எந்த ஆராய்ச்சியும் இதுவரை நிறுவப்படாது. மண்டார மொழி பற்றிய பெராகிரியர்கள் பெராவும், வெளிவந்ததாகத் தெரியவில்லை. எவ்வாறும் பெராகிரியர்கள் பெராவும் பட்டாச்சாரியர்வம் இம்மொழி பற்றிய பல ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுள்ளதாகத் தெரிகின்றது.

7. வட திராவிட மொழிகள்

பிராகுயி, மால்டோ, குருக் ஆகிய மூன்று மொழிகளும் வட திராவிட மொழியினில் அடங்கும். தற்போது ஆந்திரப் பகுதிகளில் வழங்கும் கோயா என்ற மொழியைத் தனிமொழி என்று கண்டு அதனையும் வட திராவிட மொழியொரு இணைத்துள்ளனர். எனினும் சுவர் கோயா மொழியைக் கோண்டி மொழியின் வட்டார வழக்காகவே கருதுகின்றனர்.

வட திராவிட மொழிகளின் கிறப்பியல்புகள்

1. மூலத் திராவிட ஒலியான 'கரம் மொழி முதலில் இ, # தவிர்ந்த முன்னுயிர்களின் முன்னர் வரும்போது வட திராவிட மொழிகளில் அது 'ஹீர ஒலியாக (X) மாறி விடுகின்றது. இவ்வாற்றத்தை உரசொலியாதல் (Fricativisation) என்பர்.

எ.கா.	தமிழ்	kan
	மால்டோ	xuanu
	பிராகுயி	xan
	குருக்	xan
எ.கா.	தமிழ்	vay
	குருக்	bai
	பிராகுயி	bā

2. மொழி முதலில் இடம் பெறும் மூலத் திராவிட ஒலியான வ (*v) இம்மொழிகளில் 'b' ஒலியாக மாறும்.

14. Linguistic Survey of India, Vol. IV, 1936
 15. R. Shannugam, 'Phonology and Non-Verbalization of Pali - A Linguistic Restatement', *Dravidian Linguist.* 8, 1969.
 16. T. Burrow & S. Burudcharya, 'The Pali Language - A Dravidian Language of Bastar, Herford, 1953.
 17. T. Burrow & S. Bhatucharya, *Origin of Dravidian Speech*, Department of Anthropology, Govt. of India, Memoirs no. 3, Delhi, 1957.
 18. S. Bhatucharya, 'Ghar A Dravidian Speech', *Anthropological Survey of India*, 1957.

"அகரத்திம்பர் யகரப்பள்ளியும் ஐயென்
நெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்"
என்பது தொல்காப்பிய நூற்பா.

எ.கா. ஐயர் > அயயர்

என்று ஒலிப்பதைக் காண்கிறோம். அவ்வாறே 'அ'கர உயிரும் 'வ'கர
மெய்யும் இணைந்த நிலையில் 'எ'காரம் தோன்றுகின்றது.

எ.கா. ஊவை > அவவை

தாழ் உயிர்கள்

அ (*2)

'அ'கர உயிர் ஒலிப்பதற்கு அருமையாக அமைவதால் பல்வேறு
மாற்றங்களுக்கிடையே உள்ளது என்பது டாக்டர் கால்டுவெல்லின் கருத்து.
இவ்வொலி சில இடங்களில் 'எ'கர உயிராகத் திகழின்றது.

எ.கா. பவன் > பெவன்

தெலுங்கு, மலையாளம் போன்ற மொழிகளில் இது அதிக அளவு
மற்றுமலையில், டாக்டர் கால்டுவெல் இரண்டு 'அ'கர உயிர்களின்
இணைவால் 'ஆ'கார உயிர் பிறக்கின்றது என்கிறார். இரண்டு குறில்கள்
இணைந்து நெடும்வகைக்கு 'வி'ன்னவன்' (viṅṅa-v-aṅ) என்பது
'வி'ன்னொர்' (viṅṅōr) என்று மாறுவதைச் சான்றாகக் காட்டுகின்றார்.
இக்கருத்து, தொல்காப்பியனார் முதலிய மரபிலக்கண வல்லுநர்கள்
கருத்திற்கும் இக்கால மொழிநூலறிஞர் கருத்துக்கும் மாறாக உள்ளது.
நெடும்வகை ஒலிக்கும் முயற்சியும் குறிலை ஒலிக்கும் முயற்சியும்
வேறுபடுவதால் இரண்டு குறில்களின் சேர்க்கையே ஒரு நெடும் என்ற
கருத்துப் பொருத்தவில்லை.³ எல்லாத் திராவிட மொழிகளிலும்
காணப்படும் 'அ'கர உயிர், தோடா மொழியில் 'அ'கரமாகவும், பர்ஜி
மொழியில் 'எ'கரமாகவும் மாறுவதைக் காணலாம்.⁴

எ.கா. (1) தமிழ் } உண்
மலையாளம் }
கன்னடம் }
தோடா } தொண் (kon)

1. Caldwell, p. 113.
2. Ibid., p. 133.
3. மு. வரதராசன், மொழி நூல், ப. 27.
4. M. B. Emeneau, Dravidian Comparative Phonology - A Sketch, p. 8.

(2)	தமிழ்	-	வரு
	பர்ஜி	-	வெரு (veru)
(3)	தமிழ்	-	மன்று
	தோடா	-	mod
(4)	தமிழ்	-	பன்றி
	தோடா	-	pend
(5)	தமிழ்	-	பல்
	தோடா	-	pol

இனொலிகளின் மொழியில் இது 0 என்று ஒலிக்கும்.
பிராகுயி மொழியில் யட்டும் இக்குறில் ஒலி காணப்படவில்லை.

ஆ (*2)

இவ்வொலி எல்லாத் திராவிட மொழிகளிலும் காணப்படுகின்றது.
தோடா மொழியில் இது 'அ'காரமாகவும் (o), பர்ஜி மொழியில்
'எ'காரமாகவும் உள்ளது.

எ.கா. (1) தமிழ் - ஆறு
தோடா - or
பர்ஜி - öd

(2) தமிழ் - கால்
தோடா - kol
பர்ஜி - kəl

தமிழ் மொழியில் இவ்வொலி சில இடங்களில் 'அ'கார ஒலியாகத்
திகழுவதற்கு. இத்திரிபு பெரும்பாலும் 'ம'கர மெய்யை அடுத்தே
ஏற்படுகின்றது.⁵

எ.கா. வருவாம > வருவோம்.

இங்கு 'ம'கரமாகிய இதழொலியை அடுத்து வரும்போது 'ஆ'கார ஒலி
'அ'கார இதழொலியாக ஒரினமாகின்றது.

முன்னுயிர்கள்

இ (*1)

இவ்வொலி பிராகுயி தவிர்ந்த எல்லாத் திராவிட மொழிகளிலும்
உள்ளது. பேச்சுத் தமிழில் இது 'எ'கரமாகத் திகழுகின்றது.

5. மு. வரதராசன், மொழி நூல், ப. 28.

எ.கா. இலை > எலை
இலை > எழை
தெலுங்கு, கன்னடம், குவி ஆகிய மொழிகளிலும் இது 'ஏ'கரமாக மாறுகின்றது. தோடா மொழியில் 'ஈ'கார நெடில் ஒலியே இதற்கு நிகராகக் காணப்படுகின்றது.

எ.கா.	(1) தமிழ்	வில்
	குவி	வெல்லு (vellu)
	(2) தமிழ்	இரண்டு
	கன்னடம்	எரடு

ஈ (*i)
எல்லாத் திராவிட மொழிகளிலும் இவ்வொலி காணப்படுகிறது.

எ.கா.	தமிழ்	ஈ
	மலையாளம்	ஈச்ச
	தோடா	ஈபி

பின்னியிர்கள்

உ (*u)
பின்னியிரான 'உ'கரம் அதிகமான திராவிட மொழிகளில் திரிபின்றிப் பயின்று வருகின்றது. தெலுங்கு, கன்னடம் போன்ற மொழிகளில் மட்டும் இவ்வொலி 'ஒ'கரமாக மாறுகின்றது. தோடா மொழியில் இதற்கு இணையாக wi அல்லது wa என்ற ஒலியே உள்ளது.

எ.கா.	(1) தமிழ்	உதிர
	தோடா	widy
	(2) தமிழ்	உள்
	தோடா	wild

ஊ (*ū)

பின்னியிரான 'ஊ'கரத்தின் நெடில் அதிகத் திரிபின்றி எல்லாத் திராவிட மொழிகளிலும் பயின்று வருகின்றது.

எ.கா.	தமிழ்	நூல்
	மலையாளம்	நூல்
	தோடா	நூஸ் (nūṣ)
	கொடகு	நூலி (nūli)
	துளு	நூலு
	குயி	நூடு (nūdu)

இடை முன்னியிர்கள்

ஏ (*e)

இடை முன்னியிர் (mid front vowel) குறிலான 'ஏ'கரத்திற்கு நிகராகத் தோடா மொழியில் 'ஓ'லியும், பர்ஜி மொழியில் 'அ'கர ஒலியும் காணப்படுகின்றன. கோண்டா மொழியில் 'அ'கரம் மட்டுமேயன்றி 'ஆ'கார ஒலியும் உள்ளது. பிராகுயி மொழியில் மட்டும் 'ஏ'கர உயிர் காணப்படவில்லை. கன்னடம், தெலுங்கு போன்ற மொழிகளில் 'ஏ'கரம் திரிபின்றி இடம் பெறுகின்றது. 'ஏ'கரம், 'ஏ'கரம் ஆகிய இரு ஒலிகளும் வடமொழியில் இல்லை. எளிமும் இந்நோ - ஐரோப்பிய மொழிகளில் உள்ளன.⁶

எ.கா.	(1) தமிழ்	} எலி
	கொடகு	
	கோடா	
	கன்னடம்	- eyi
	தெலுங்கு	- எலி/இலி
	கோண்டா	- எலுகா
		- அலி

(2) தமிழ்	- எழு
தோடா	- öd

ஏ (*ē)

தோடா மொழியில் 'ஏ'கார உயிருக்கு நிகராக 'ஓ' என்ற ஒலியும், பர்ஜி மொழியில் 'ஆ'கார உயிரும் உள்ளன. ஏனைய மொழிகளில் இவ்வுயிரொலி திரிபின்றி வருகின்றது.

எ.கா.	(1) தமிழ்	- தேனூ
	தோடா	- iöt
	(2) தமிழ்	- வேர்
	பர்ஜி	- வார்
	(3) தமிழ்	- ஏங்கு
	தோடா	- öx

6. மு. வரதராசன், மொழி நூல், ப. 31.

உயிரொலிகளின் இயையும் திரிபும்

திராவிட மொழிகளிலுள்ள ஒலியன்கள் பற்றிய விரிவான நூலை பேராசிரியர் எமனோ அவர்கள் 'Dravidian Comparative Phonology - A Sketch' என்ற தலைப்பில் 1970-இல் வெளியிட்டுள்ளார். இந்நூலின் திராவிட மொழிகளின் ஒலியன் பற்றிய ஆய்வு மிகச் சுருக்கமாகவே அமைந்துள்ளது. இதே ஆண்டில் பேராசிரியர் கமில் சுவலபில் வெளியிட்டுள்ள 'Comparative Dravidian Phonology' என்ற நூலில் திராவிட மொழிகளின் ஒலியன்கள் பற்றி சற்று விரிவாகவே ஆராய்ந்துள்ளார். ஜப்பானிய அறிஞர் உச்சிடா (Ucida Noritiko) எழுதிய 'Studies in Dravidian Phonology' (1993) என்ற நூலும் இத்துறையில் குறிப்பிடத் தகுந்த சாதனையாக அமைந்துள்ளது.

உயிரொலிகள்

மூலத் திராவிட மொழியில் பத்து உயிரொலிகள் உள்ளன. அவை பின்வருமாறு.

	முன்னண்ண உயிர்	இடையண்ண உயிர்	பின்னண்ண உயிர்
உயர் (High)	ஈ இ		ஊ உ
இடை (Central)	ஏ எ		ஔ ஓ
தாழ் (Low)		அ ஆ	

'ஐ'காரம், 'ஔ'காரம் ஆகிய இரு ஒலிகளும் இங்கு இணைக்கப் படவில்லை. அவற்றுள் 'அ'கர உயிரும், 'ய'கர மெய்யும் இணைந்து கூட்டொலியாக 'ஐ'காரம் தோன்றுகின்றது என்று தொல்காப்பியரே விளக்கிச் செல்கின்றார்.

இடையப் பின்னியிரிகள்

ஒ (*0)

முலத் திராவிட இடையப் பின்னியிரிகள் சூறிலான 'அ'கர ஒலி 'wa', 'wi' என்று பல திரிபுகளைத் தோடா மொழியில் பெறுகின்றது. தோண்டா மொழியின் சில வட்டார வழக்குகளில் இவ்வொலிக்கு நிகராக 'அ'கர உயிரே காணப்படுகின்றது. தமிழ், மலையாளம் ஆகிய மொழிகளில் 'அ'கர உயிரின் முன்னர் இது 'உ'கர ஒலியாக மாறுகின்றது. பிராக்ரம மொழியில் 'அ'கரம், 'உ'கரம் அல்லது 'அ'கரம் முலத் திராவிட 'அ'கர மயிடுக்கு நிகராகக் காணக் கிடக்கின்றது.⁷

எ.கா.	(1)	தமிழ்	ஒல்லும்
		தோடா	waI
	(2)	தமிழ்	சொறி
		தோடா	ɪvaɪy

ஒ (*0) தோடா மொழியில் மட்டும் இந்நெடில் உயிர wa, w'i' என்று திரிபுகளும் ஏனைய திராவிட மொழிகளில் மாறுபாடின்றியே காணப்படுகின்றது.

எ.கா.	தமிழ்	சொலை
	தோடா	ɪvaɪs

'ஐ'கார, 'ஔ'கார ஒலிகள் மொழிநூலார் கூட்டொலிகளாகவே இவ்விடு ஒலிகளையும் மொழிநூலார் கூட்டொலிகளாகவே கருதுகின்றனர். இன்றைய தமிழ் உரைநடையில் 'அ'கரத்தையும் 'ய'கரத்தையும் இணைத்தெழுதி 'ஐ'காரம் உணர்த்தப்படுகலகக் காணலாம். ஆனால் டாக்டர் கால்டுவெல் 'எ'கர உயிரும் 'இ'கர உயிரும் இணைந்து 'ஐ'கார ஒலி பிறக்கின்றது என்கிறார்.⁸ முலத் திராவிட ஒலியான 'அ'கரம் 'எ'கரமாக மாறிப் பின்னர் 'இ'கரத்தோடு இணைந்து 'ஐ'காரமாகியது என்பது அவர் கொள்கை.

எ.கா. தல (தெலுங்கு) > தலை (மலையாளம்) > தலை (தமிழ்).
தம் கொள்கையை நிலைநாட்ட மலையாள மொழியின் வரி வடிவத்தில் இரண்டு 'எ'கரங்களை இணைத்து 'ஐ'காரம் எழுதப்படுவதையும்,

7. M.B. Emeneau, Dravidian Comparative Phonology - A Sketch, p. 25.
8. Caldwell, p. 136.

களளடத்தல் 'எ'கரத்தையும் 'இ'கரத்தையும் இணைத்த நிலையில் எழுதவதையும் சான்றாகக் காட்டுவார். வரிவடிவம் ஒரு மொழியின் உண்மையான ஒலியியல்பைப் புலப்படுத்தாது. எனவே டாக்டர் கால்டுவெல்லின் இக்கொள்கை கொள்ளத் தக்கதன்று என்று மறுக்கின்றார் டாக்டர் மு. வரதராசனார்.⁹

'ஐ'காரத்தைப் போன்று 'ஔ'காரத்தையும் சந்தியக்கரம் (Diphthong) என்று கருதும் டாக்டர் கால்டுவெல் இவ்வொலி சமஸ்கிருதத்தையப் பின்பற்றி அமைக்கப்பட்டது என்கிறார்.¹⁰ 'அ'கர, 'உ'கர உயிரோடு இடையல் 'வ'கர உடம்படுமெய் இணைந்த நிலையில் இவ்வொலி தோன்றுகின்றது என்று டாக்டர் கால்டுவெல் விளக்குகின்றார். தமிழில் இவ்வொலியை உடைய சொற்கள் மிகக் குறைவு. அவையும் 'அ'கரமும் 'வ'கரமும் இணைத்து எழுதப்படுகின்றன. தொல்காப்பியத்திற்கு உரையெழுதிய நச்சினர்க்கினியர் "அகரத்தின் பின்னர் உகரமேயன்றி வகரப் பன்மையும் ஔகாரம் போல வருமென்று கொள்க"¹¹ என்று விளக்கிச் செல்லாதக் காண்கின்றோம். இவை சந்தியக்கரம் என்பதை ஆராயும் டாக்டர் மு. வரதராசனார், சந்தியக்கரம் நெடிலைப் போன்ற (இரண்டு மாத்கிரை) ஒலியுடையது என்று பேராசிரியர் டானியல் தோன்ஸ் கூறுவதை மனதிற்கொண்டு, தன்னைச் சுட்டுமிடங்களிலும், அவ்வெடுக்குமிடங்களிலும் தவிர், ஏனைய இடங்களில் இவ்விடு ஒலிகளும் ஔநரை மாத்கிரையாக ஒலிப்பதால் இவை 'அய', 'அவ' என்றும் ஒலிக்கலிருந்து வேறுபட்டவையல்ல என்றும் இவை சந்தியக்கரம் அல்ல என்றும் கூறிச் செல்கின்றார்.¹²

மரபிலக்கண வல்லுநர்கள் ஐ, ஔ ஆகிய இரு ஒலிகளையும் நெடிலாகக் கருதுவர். இதை மொழிநூலார் மறுப்பார். நெட்டெழுத்துக்கள் யி, ரி, லி, மு, ன் போன்ற மெய்யொலிகளோடு இணைந்து ஆய, ஆர், ஆல் என்றெல்லாம் சொற்களைத் தோற்றுவிக்கும். ஆனால் ஐ, ஔ ஆகியன மேற்கூறிய மெய்யொலிகளோடு இணைந்து சொற்களைத் தோற்றுவிப்பதில்லை. ஒலியமைப்பு, இலக்கண அமைப்பு, யாப்பிலக்கணப் போக்கு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் தோற்கும்போதும் இவை இரண்டும் நெடிலல்ல; அய, அவ் என்று கூட்டொலிகளே எனும் போராசிரியர் பெர்ன். கோதண்டராமன். இவற்றின் 'ஐ'காரம் பெயர்ச் சொல்லாகவும், பெற்றுமை உருபாகவும், முன்னிலை ஒருமை பிக்குதியாகவும், வியப்புப் பொருளுடைய உரிச்சொல்லாகவும் செயல்படும். 'ஐ'காரத்தை விளக்கும்

9. மு. வரதராசன், மொழி நூல், ப. 34.
10. Caldwell, p. 136.
11. தோல், எழுத்து, 56 (நச்சினர்க்கினியர் உரை).
12. மு. வரதராசன், மொழி நூல், ப. 36.

மெய்யொலிகளின் இயையும் திரிபும்

மூலத் திராவிட மெய்யொலிகள்

தமிழ் இலக்கண வல்லுநர்கள் மெய்யொலிகளை அவை ஒலிக்கும் இயல்பு நோக்கி வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் என மூவகைப் படுத்துவர். மொழிநூலார் மெய்யொலிகளை அவை பிறக்கும் இடம் (Points of articulation) நோக்கியும், ஒலிக்கும் இயல்பு (Manner of articulation) நோக்கியும் கூறுபடுத்தி விளக்கிச் செல்கின்றனர். திராவிட மொழிகளில் ஏராளமான மெய்யொலிகள் காணக்கிடக்கின்றன. எனினும் ஒப்பியல் மொழிநூலார் பதினாறு மெய்யொலிகளையே பொருள் வேறுபாடு உணர்த்தி நிற்கும் தனி மெய்யொலியன்களாகக் கருதுகின்றனர். இவற்றுள் இடையண்ணை மூக்கொலியனான 'ஞ'கரத்தைப் பல்வேறு அறிஞர்களும் தனி மெய்யொலியனாகக் கொள்ள மறுத்தனர். பின்னர் பேராசிரியர் Bh. கிருஷ்ணமூர்த்தி இதனைத் தனி ஒலியன் என்று நிறுவிக்காட்ட, பேராசிரியர் எமனோவும் இக்கருத்தை ஏற்றுக் கொண்டு திராவிட மொழிகளின் அடிச்சொல்லகராதியில் 'ஞ'கரத்தைத் தனி ஒலியனாக இணைத்து அதன் திரிபுகளை விளக்கியுள்ளார்.

திராவிட மொழிகளின் மெய்யொலிகளில் பல்வேறு வகையான ஒலிகள் காணப்பட்டபோதிலும் வளைநா ஒலிகள் (Retroflex) குறிப்பிடத்தகுந்த சிறப்பிடத்தைப் பெறுகின்றன.¹ திராவிட மொழிகளின் மெய்யொலிகள் மொழியில் பயின்று வருவதில் சில பொதுத்தன்மைகளைப் பெற்றுத் திகழ்கின்றன. பொதுவாக ஒரு சொல்லின் முதலில் ஒரு மெய்யும் அதனையடுத்து ஒர் உயிரொலியுமாக ((C)VCV) அமைவதைக் காணலாம். இம்மொழிகளில் ஒரு சொல்லின் முதலில் இருமெய்கள் இரட்டித்து நிற்பதில்லை. சில மொழிகளில் ஒலிகள் இடம் பெயர்ந்து (Metathesis) நிற்கும்போது மட்டுமே மொழி முதலில் மெய்யொலிகள் இரட்டித்தோ, மயங்கியோ வருகின்றன.

1. M.S. Andernov, Dravidian Languages, p. 26.

II. திராவிட மொழிகளின் தனி மெய்யொலியங்கள்

க	ச	ட	ந	த	ப
சூ	ண		ந	ம	வ
ய	ழ	ல			
ள்					

III. திராவிட மொழிகளின் மொத்த மெய்யொலியங்கள்.³

க-	ச-	த-	ப-
-க-	-ச-	-த-	-ப-
-க்ச-	-ச்ச-	-த்த-	-ப்ப-
-க்சு-	-ச்சு-	-த்து-	-ப்பு-
சூ	-ண-; -ண்	-ந்-	-ம்-
ய	-ள்-	வ	
-ழ-; -ழ-	-ல்-	-ர்-	-வ்-
-ள்-; -ள்	-ல்-; -ல்		
-ள்-	-ல்-		

மூலத் திராவிட மெய்யொலிகள் கிளைமொழிகளில் பலவாறு திரிந்து நிற்கின்றன.

க(*k) -பின்னணை ஒலிப்பில் ஒலி (Velar Voiceless Stop) க். (மொழி முதல்)

இவ்வொலி திராவிட மொழிக் குடும்பத்தின் பெரும்பாலான மொழிகளில் மொழி முதலில் ஒலிப்பில் ஒலியாகவேயுள்ளது. மூலத்

3. தெ. பொ. மனாட்சிசந்தரம், தமிழ் மொழி வரலாறு, ப. 28.

I. திராவிட மொழிகளில் காணக்கூடிய மெய்யொலிகள்.⁴

வரம்	குதழ் ஒலி	பல ஒலி	முன்னணை ஒலி	வளைநா இடையணை ஒலி	பின்னணை ஒலி	முன்நொண்டை ஒலி
ஒலிப்பில் ஒலி	p	t	ɽ	i	i	
ஒலிப்பில் ஒலி	b	d	ḍ	ḍ	ḍ	
ஒலிப்பில் ஒலி	ஃ	ஃ	ஃ	ஃ	ஃ	ஃ
ஒலிப்பில் ஒலி	f	ɸS	S	S	S	x
ஒலிப்பில் ஒலி	B	fz	Z	Z	z	g
வருடொலி			i	i	i	
முகக்கொலி	m	n	ṁ	ṁ	ṁ	ṁ
மரிவளியை ஒலி			l	l	l	
இடையின் ஒலி	v					y

2. M.S. Andronov, Dravidian Language, p. 37.

திராவிட மொழி முதல் 'ச'கரம், தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு போன்ற மொழிகளில் இ, ஈ, ஏ, ஏ போன்ற முன்னுயிர்களுடையதென்று வரும் போது இடையணை ஒலியாக (Palatal Consonant) மாறி விடுகின்றது. ஆனால் இடையணை ஒலியாக போன்ற வட திராவிட மொழிகளில் குருக், மால்டோ போன்ற வட திராவிட மொழிகளில் முன்னுயிர்களுடையதென்று வரினும் மாற்றமல்ல நிற்பதைக் காணலாம். மால்டோ மொழியில் 'இ'கர உயிரையடுத்து வரும் போது மட்டும் 'q' என்ற மாறுகின்றது. பிராகுயி மொழியில் இது 'x' என்ற உரசொலியாகத் திரிபடைகின்றது. இதனை உரசொலியாகத் (fricativisation) என்பர். தமிழில் சிலவிடங்களில் மொழியிறுதியில் இவ்வொலி 'ழ'கரமாகவும் திரியும்.

எ.கா. முகை > முழை

இவ்வொலி ஐரிஷ் மொழியிலுள்ள 'gh' ஒலியை ஒத்துள்ளது என்ற குறிப்பிடுகின்றார் டாக்டர் கால்டுவெல்.⁴

எ.கா. (1) கள்ளடம்	-	கிவி
தமிழ், மலையாளம்	-	செவி
(2) தமிழ்	-	கிளி
தெலுங்கு	-	கிலுகா
(3) தமிழ்	-	சில
தெலுங்கு	-	சேவு
(4) தமிழ்	-	கண்
குருக்	-	khān
மால்டோ	-	quānu

அண்னை ஒலியாதல் (Palatalisation)

முலத் திராவிட 'ச'கர ஒலி இ, ஈ, ஏ, ஏ ஆகிய முன்னுயிர்களை யடுத்து வருமபோது தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம் போன்ற மொழிகளில் இடையணை ஒலியான 'ச'கரமாகத் திரியும் எனக் கண்டோம். ஆனால் தமிழ், மலையாளம் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் முன்னுயிர்களை யடுத்து ட, ண, ள் போன்ற வளைநா ஒலிகள் வருமபோது இம்மாற்றம் ஏற்படுவதில்லை. இவ்விதில்லக்கு தெலுங்கு மொழிக்கு மட்டும் பொருந்துவதில்லை.

எ.கா. தமிழ் - கிளி
தெலுங்கு - கிலுகா

4. Caldwell, p. 140.

முலத் திராவிடப் பின்னணை ஒலி அண்னை ஒலியாகத் திரியாமல்படத் தெலுங்கு மொழியில் அநிகமாகக் காண முடிகின்றது.

எ.கா. (1) தமிழ்	-	சழ
கள்ளடம்	-	சேவு
தெலுங்கு	-	சேவு
(2) கள்ளடம்	-	கிவி
தமிழ்	-	செவி
தெலுங்கு	-	செவி

இத்திரிபு தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு ஆகிய மொழிகளின் ஒலிக் குறிப்புச் சொற்களில் ஏற்படுவதில்லை என்பது பலர் கருத்து.⁵

எ.கா. தெலுங்கு - கிலகில

கள்ளட மொழியில் இத்திரிபு இல்லாத போதிலும் அண்னை ஒலியாக மாறிய பல தெலுங்குச் சொற்கள் இடம்பெறுவதைக் காணலாம்.⁶ வட திராவிட மொழிகளான 'குருக், மால்டோ ஆகிய மொழிகளில் இம்மாற்றம் ஏற்படுவதில்லை'.⁷

திராவிட மொழிகளில் இடம் பெறும் இவ்வொலித் திரிபு முலத் திராவிட ஒலிகளைத் திருத்தி அமைக்கவும் ஓரளவிற்குத் துணை செய்யுகின்றது.

எ.கா. கள்ளடம்	-	கிள்ள
தமிழ்	-	கிள்ள

இவ்விரு சொற்களையும் ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது 'கிள்ள' என்ற சொல்லில் இடம்பெறும் பின்னணை ஒலி தொன்மையான ஒலி என்றும், அதுவே இடையணை ஒலியாகத் திரிந்தது என்றும் எளிதில் உய்த்துணர முடிகின்றது.

இவ்வொலி மாற்றத்தைச் சமஸ்கிருத மொழியில் காண முடிவதில்லை.

எ.கா. (1) சமஸ்கிருதம்	-	கோத்தி
தமிழ்	-	கோத்தி
(2) தமிழ்	-	கோரல்
சமஸ்கிருதம்	-	கோரல்

5. E. Annamalai, 'Onomatopoeic resistance to sound change in Dravidian', Studies in Indian Linguistics, 1968.
6. M.B. Emeneau, 'Dravidian Comparative Phonology' - A Sketch.
7. Ibid.

தோடா மொழியில் இதற்கு நிகராக -s-; -ʃ- ஆகிய ஒலிகளை உள்ளன.³⁷ பிராகுயி மொழியிலும் இவ்வொலி காணப்படவில்லை. துளு, கொலாமி, நாயக்கி, சூயி, சூவி, பெங்கோ, மண்டா போன்ற மொழிகளில் இவ்வொலி பயின்று வரவில்லை.

எ.கா. (1) தமிழ்	இரு
தோடா	iʃt
(2) தமிழ்	இரண்டு
கன்னடம்	ரெண்டு

இலக்கியத் தமிழில் இவ்வொலி 'ழ'கரமாக மாறும்.³⁸

எ.கா. ஈர்க்கும் > இழுக்கும்.
தெலுங்கு மொழியில் இது 'ல'கர ஒலியாகத் திரியும். கோண்டா போன்ற மொழிகளில் இது பெரும்பாலும் -r- என்று இரட்டித்து ஒலிக்கின்றது.

வ (*1) முன்னண்ண பிரிவளி ஒலி (Alveolar lateral)
இவ்வொலியும் அநிகமமாக மொழி முதலில் வராதது. துளு மொழியிலும், பாஜி மொழியிலும் இது 'ர'கர ஒலியாகத் திரிகின்றது.

எ.கா. தமிழ்	>	வில்
துளு	>	பிர

தமிழ் மொழியில் 'ழ'கர ஒலி இதன் மாற்றொலியாக உள்ளது.
எ.கா. நில > நிறுத்து
கல் > கற்பி

எல்லாத் திராவிட மொழிகளிலும் இது மொழியிடையில் இடம் பெறுகின்றது. சூயி மொழியில் இது -d- ஒலியாகத் திரிகின்றது.³⁹ பிராகுயி மொழியில் -lh- என்று மாறுகின்றது. கோண்டா மொழியில் ஒலியாகவும், கோடாவில் li யாவும் திரிவதைக் காணலாம்.

எ.கா.	தமிழ்	பால்
	மலையாளம்	}
	தோடா	pōs
	கோடா	pāli
	பிராகுயி	pāli

37. M. B. Emeneau, Dravidian Comparative Phonology - A Sketch, p. 92.
38. கு. வரதராசன், மொழி ளல், ப. 64.
39. Dravidian Comparative Phonology - A Sketch, p. 92.

தெலுங்கு மொழியில் 'ஷ' என்னும் பன்மையுடைய 'ரு' என்ற திரிதன்றது.⁴⁰
வ (*4) பல்லிதழொலி (Labio-dental)
மொழி முதலில் வரும் 'வ'கர மெய் கன்னடம், கொடகு, துளு ஆகிய மொழிகளிலும், வட திராவிட மொழிகளிலும் 'b' ஒலியாக மாறுகின்றது.

எ.கா.	வாழ > bāi (கன்னடம்)
தோடா மொழியில் இது 'ப'கர ஒலிப்பில் ஒலியாகத் திரிகின்றது.	
தெலுங்கில் இது 'ஃ' ஒலியாகத் திரியும்.	
எ.கா.	வாரு > ஶ்ரு
	அறுவா > அறுவா
	பவளம் > பாவளா

மொழியிடையில் வரும் 'வ'கரம் தோடா மொழியில் 'f' ஒலியாக மாறும். மலையாளத்தில் இது 'ம'கர ஒலியாகத் திரியும்.

எ.கா.	தமிழ்	காணுவான்
	மலையாளம்	காணமான்

மால்டோ மொழியில் இது 'b, y' என்னும் ஒலிகளாகத் திரிகின்றது. தமிழில் 'ய'கர மெய்யைப் போன்று இதுவும் உடம்படுமெய்யாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

வ (*1) வளைநா உரசொலி (Retroflex fricative)
தமிழ்க்கேயுரிய சிறப்பொலியாகக் கருதப்படும் 'ழ'கர மெய் தமிழ் மொழியின் பேச்சு வழக்கில் ள, ய, ஃ போன்ற திரிபுகளைப் பெறுகின்றது. 'ழ'கரம் 'வ'கரமாகத் திரிவதற்கு 'வீரமொழியும்' விதி வகுத்துள்ளது. இலக்கிய வழவில் இவ்வொலி சிலவிடங்களில் கெட்டுவிடுகின்றது.

எ.கா.	போழ்து > போது
	தெலுங்கில் இது 'ட'கரமாகவும், கன்னடத்தில் 'வ'கரமாகவும் மாறுகின்றது.
எ.கா.	ஏழு > ஏடு > ஏளு
	கோழி > கோடி > கோளி

இம்மொழிகளில் சிலவிடங்களில் இது 'ஷ' ஒலியாகத் திரிந்துள்ளது.
எ.கா. குழி > குணி (கன்னடம்)
40. Caldwell, p. 160.

உருபங்களும் சொல்லாக்கமும்

உருபங்கள்

ஒலியன்கள் இணைந்து பொருள் தரும் அசைகளாக மாறும் போது அவை உருபங்கள் (morphemes) எனப்படும். ஒலியன்கள், உருபங்கள், சொற்கள் ஆகியன ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையன. தனி ஒலியன்களே உருபங்களாகவும், சொற்களாகவும் நின்றலுண்டு.

எ.கா. ஆ - பசு
ஏ - அம்பு

மேற்காட்டிய 'ஆ', 'ஏ' என்னும் இரு ஒலியன்களும் பொருளைத் தருவதாலும், தனித்து நிற்பதாலும் தனி உருபங்களாகவும் (Free morphemes), சொற்களாகவும் செயல்படுகின்றன. ஆனால் எல்லா ஒலியன்களும் உருபங்களாவதில்லை. அதே சமயம் சொற்களும் உருபங்களாக நின்றல் உண்டு.

எ.கா. கடல்
மரம்

இவை சொற்களாகவும் உள்ளன. அதே சமயத்தில், மேலும் கூறுபடுத்த முடியாமலும், கூறுபடுத்தினால் பொருள் தராமலும் அமைவதால் இவை உருபங்களாகவும் கொள்ளப்படுகின்றன. ஆனால் எல்லாச் சொற்களையும் உருபங்களாகக் கொள்ள முடியாது. பழங்கள், நாய்கள் என்பன தனிச்சொற்கள். ஆனால் அவைகள் தனி உருபங்கள் அல்ல. இவை முறையே பழம் + கள், நாய் + கள் என்று இரு உருபங்கள் இணைந்த சொற்களாக உள்ளன. எனவேதான், பொருளைத் தருகின்ற மிகச் சிறிய அசையே உருபன் (A minimum meaningful unit) என்று மொழிநூலார் உருபனுக்கு விளக்கத் தருவர்.¹

உருபங்களை மொழிநூலார் கட்டு வடிவம் (Bound form) என்றும், தனி வடிவம் (Free form) என்றும் இரு கூறுபடுத்துவர். தனித்தியங்கும்

ஆற்றலுடைய உருபங்களைத் தனி வடிவங்கள் என்றும், தனித்தியங்கும் ஆற்றலற்றவாய், பிற தனி வடிவங்களோடு இணைந்தியங்கும் ஆற்றலற்றவாகக் கட்டு வடிவங்கள் என்றும் கூறலது மரபு. மேற்காட்டிய வடிவங்களைக் கட்டு வடிவங்கள் என்றும் சொற்களிலும் 'நாய்', 'மரம்' என்பன நாய்கள், மரங்கள் என்றும் இரு சொற்களிலும் விடுதி கட்டு வடிவமாகவும் தனி வடிவங்களாகவும், 'கள்' என்றும் பன்மை விடுதி கட்டு வடிவமாகவும் அமைகின்றன.

சொற்கள்

எழுத்துத் தனித்தே, தொடர்ந்தே, உருபத் தனித்தே, தொடர்ந்தே எழுத்து அமைகின்றன. சொல்லுக்கு முடிந்த முடிவாக ஒரு விதிமுறை சொற்கள் அமைகின்றன. சொல்லுக்கு முடிந்த முடிவாக ஒரு விதிமுறை விளக்கம் வகுத்தல் மிக அரிது. மொழிநூலறிஞர் புரெய்ம்ப்ஸ்டீடு சொல்லை 'மிகச்சிறிய தனிவடிவம்' (minimum free form) என்று விளக்கிச் செல்கின்றார். சொற்களைப் பொதுவாக மொழிநூலார் 'பொதுப் பொருளை உணர்த்தும் சொற்கள்' (Lexical items or Functional words) என்றும் பொருள் உணர்த்தும் சொற்கள் (Grammatical or Functional words) என்றும் இரு கூறாகப் பகுப்பார். மரபிலக்கண அறிஞர்கள் சொற்களைப் பெயர், வினை, இடை, உரி என்ற கூறாகப் பகுக்கின்றனர். இவற்றுள் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என்று இடத்தையொட்டியும் திணை, பால், எண் ஆகியவற்றையொட்டியும் வேறுபடும் இயல்புடையது பெயர்ச்சொல். வேற்றுமையை ஏற்பது பெயர்ச்சொல்லின் சிறப்புப் பண்பாகும். வினைச்சொற்களோ காலத்தைக் காட்டி நிற்கும் இயல்பினையுடையன.

முதலில் திராவிட மொழிகளில் இவ்விரு வகைச் சொற்களும் இருந்திருக்க வேண்டுமென்பதும், பின்னரே இடைச்சொல், உரிச்சொல் ஆகிய இரண்டையும் இணைத்துச் சொற்களை நான்காகக் கூறுபடுத்தும் முறை ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும் தெரிகின்றது. தொல்காப்பியரும்,

"சொல்லெனப்படுப பெயரே வினையென்று"

ஆயிரண்டு என்ப அறிந்தி சினாரே"

என்று கூறிப் பின்னர்,

"இடைச் சொற்களவியும் உரிச் சொற்களவியும்

அவற்று வழிமருங்கின் தோன்றும் என்ப"

என்று இலக்கணங் கூறுகின்றார். சொற்களை எழுத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரேஎழுத்தொரு மொழி, ஈரெழுத்தொரு மொழி, இரண்டிற்கு மேற்பட்ட எழுத்துக்களாலான சொற்கள் என்று மொழி, இரண்டிற்கு மேற்பட்ட எழுத்துக்களாலான சொற்கள் என்று மூலகையாகப் பிரிக்கும் மரபினைத் தொல்காப்பியரிடம் காண்கிறோம். இதைத் தவிர, பகுபதம், பகாபதம் என்று கூறுபடுத்துமியல்பை நன்னூலாரிடம் காணமுடிகின்றது.

சொல்லாக்கம்

திராவிட மொழிகளில் அடிச்சொற்கள் தனித்து நின்று சொல்லாகச் செயல்படுவதைக் காணலாம். வினையடிச் சொற்களெல்லாம் இம்மொழிகளில் ஏவல் வடிவங்களாக (imperative forms) உள்ளன. இதைத் தவிர வினைச் சொற்களோடு கால இடைநிலை, எதிர்மறை இடைநிலை, தன்வினை பிறவினை உருபுகள், பாலறிக்கிளவிகள் (Pronominal terminations) ஆகியன ஒட்டியொட்டி ஒட்டுநிலையாகப் பெரும்பாலான சொற்கள் அமைகின்றன. தமிழில் பல அடிச் சொற்கள் பெயருக்கும் வினைக்கும் பொதுவாக நிற்கின்றன.

எ.கா.	பு	பெயர்
	புத்தது	வினை

வல்லொலிகளை இறுதியிலே கொண்டு முடியும் சொற்கள் ஒலித் துணையாக 'உ'கரத்தைப் பெற்று நிற்பதைப் பெரும்பாலான திராவிட மொழிகளில் காணலாம். இவ்வாறன்றி அடிச்சொற்களோடு தனி விடுதிகள் இணைந்தும் சொற்கள் அமைவதைக் காணலாம். திராவிட மொழிகளின் அடிச்சொற்கள் பொதுவாக ஓரசைச் சொற்களாக (Monosyllabic) அமைகின்றன. இவற்றோடு பொருட் சிறப்பை நோக்கி ஆக்க விடுதிகள் இணைக்கப்படுகின்றன. அடிச்சொற்களோடு இணையும் இலக்கண விடுதிகள் (Grammatical additions) காலம், திணை, பால், எண், இடம் ஆகியவற்றை உணர்த்துகின்றன.

சொல்லாக்கத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு தனிநிலை மொழி, ஒட்டுநிலை மொழி, உட்பிணைப்பநிலை மொழி என்று மொழிகளை மூலகையாகப் பிரிப்பார். இவற்றுள் திராவிட மொழிகள் ஒட்டுநிலை மொழி என்ற பிரிவில் அடங்கும். இம்மொழிகளின் கூறுகள் அடிச்சொற்களோடு ஒட்டியொட்டி அமைந்து பொருள் தந்து நிற்கும். அடிச்சொற்களோடு இணையும் இணைப்புக்களைப் பொதுவாக,

1. இலக்கண வேறுபாடு உணர்த்துவன,
 2. பொருள் சிறப்புத் தருவன,
 3. ஒலித்துணை ஆவன
- என்று மூன்றாகப் பகுக்கலாம்.

மேலும், 'எண்ண முடியும் பொருட்கள் பற்றிய பெயர்கள்' (Countable nouns), 'எண்ண முடியாப் பொருட்கள் பற்றிய பெயர்கள்' (Mass nouns) என்றும் திராவிட மொழிகளில் பெயர்களைப் கூறுபடுத்துவர். இவற்றுள் அதிகமாக முன்னைய பெயர்கள் பன்மை விசுவகளை ஏற்கும். பின்னையது பன்மை உருபுகளை அதிகமாக ஏற்பதில்லை. நடுத் திராவிட மொழிகளிலும், வட திராவிட மொழிகளிலும் இதற்குப் பல விதிவிலக்குகள் உள்ளன. இவற்றைத் தவிர நான்கு மணி, ஐந்து மணி என்று பொழுதைச் சுட்டி நிற்கும் பெயர்களையும் (Nouns of Time) தனியாகக் கூறுபடுத்திக் காட்டுவதுண்டு. இத்தகைய பெயர்கள் அதிகமாக ஏழாம் வேற்றுமை (இடப்பொருள்), ஐந்தாம் வேற்றுமை (நீங்கற் பொருள்), நான்காம் வேற்றுமை ஆகியவற்றை மட்டுமே ஏற்கின்றன.

பெயர்ச் சொற்கள் இடம், திணை, பால், எண் உணர்த்தும் முறை (Person, Gender, Number, Distinction)

திராவிட மொழிகளில் தனிச் சொற்களும், சிலவிடங்களில் விசுவகளும் திணை, பால் பாகுபாட்டைத் தெளிவுறுத்திக் காட்டுகின்றன. இம்மொழிகளில் தன்மை, முன்னிலை ஆகிய இடங்களில் பால் வேறுபாட்டைக் காண்பது அரிது. இப்பெயர்கள் ஒருமை, பன்மை என்ற எண் வேறுபாட்டை மட்டுமே காட்டி நிற்கின்றன. படர்க்கைப் பெயர்களில் எண், திணை, பால் ஆகியவற்றைத் தெளிவாகக் காணலாம்.

பால் பாகுபாடு மொழிக் குடும்பங்களுக்கு மொழிக் குடும்பங்கள் வேறுபட்டு அமைவதைக் காணலாம். வடமொழியில் திராவிட மொழிகளைப் போன்று பொருட்களின் தன்மையை ஒட்டிப் பால் பாகுபாடு அமையாமல் உயிரற்ற பொருட்களும் கட்புலனாகாத நுண் பொருட்களுங்கூட ஆண், பெண் என்று கூறுபடுத்தப்படுகின்றன. இத்தகைய பால் பாகுபாட்டினை 'இயல்பான பால் பாகுபாட்டு முறை' (Natural Gender) என்று வழங்குகின்றனர். இம்மொழிகளில் கை விரல்கள் பெண்பால் என்றும், கால் விரல்கள் ஆண்பால் என்றும் வழங்கப்பட்டு வருவதைக் காணலாம். திராவிட மொழிகளிலும் ஆறு, ஊர், திங்கள் போன்றவற்றை உருவக முறையில் பெண்பால் என்றும், ஆண்பால் என்றும் வேறுபடுத்திச் சிறப்பிக்கும் மரபும் உள்ளது.

திராவிட மொழிகளில் திணை, 'உயர்திணை' (Human) என்றும், 'அஃறிணை' (Non-Human) என்றும் இரண்டாகப் பிரிக்கப்படுகின்றது. தெலுங்கு மொழியில் இவை 'மகத்', 'அகமத்' என்று பெயரிடப்பட்டு அழைக்கப்படுகின்றன. மலையாள மொழியில் இப்பிரிவு தெளிவாக அமைந்தபோதிலும் இவற்றிற்குத் தனிப் பெயர்கள் கொடுக்கப்படவில்லை. எனினும் மிகப் பழங்காலத்தில் இப்பாகுபாடு இருந்திருக்காது என்றும்,

அஃறிணை ஒன்றன்பால் விகுதிகள்

ஒன்றன்பால் விகுதிகளாக -து, -த போன்றன திராவிட மொழிகளில் காணப்படுகின்றன. திராவிட மொழிகளில் முற்காலத்தில் எல்லாப் பெயர்ச் சொற்களும் அஃறிணையாக இருந்திருக்க வேண்டுமென்றும், பின்னர் தூலப்போக்கில் பாலுணர்த்தும் விகுதிகள் அவற்றோடு இணைந்து உயர்திணையாக அமைந்திருக்கவேண்டுமென்றும் டாக்டர் கால்டுவெல் கருதுகின்றார். ஒருமை பன்மையமைப்பில் திராவிட மொழிகள் பெரும்பாலும் சித்திய மொழிகளை ஒத்துக் காணப்படுகின்றன. இத்தோ - ஐரோப்பிய மொழிகளில் விகுதி இணைத்தல், இடையொட்டு (infix) இணைத்தல், தனி வடிவம் அமைத்தல் எனப் பல முறைகள் இருக்க, திராவிட மொழிகளில் விகுதிகளை இணைத்துப் பன்மை உணர்த்தும் முறை மட்டுமே உள்ளது. 2

உயர்திணைப் பலர்பால் விகுதிகள்

தெலுங்கு தவிர்ந்த ஏனைய நடுத் திராவிட மொழிகளில் ஆண்பால் பன்மை மட்டும் காணப்படுகின்றது. ஏனைய அனைத்து மொழிகளிலும் உயர்திணையில் பொதுநிலையில் பலர்பால் (Epicene Plural) என்ற தனிப்பிரிவு உள்ளது. இவற்றுள் பலர்பால் என்ற பகுப்புதான் தொன்மையானது என்பதும் ஆண்பால் பன்மை என்பது பிற்காலத்தில் ஏற்பட்டது என்பதும் டாக்டர் S.V. சண்முகம் அவர்களின் கருத்து.¹⁴

உயர்திணைப் பலர்பால் விகுதிகளில் -அர், -ஆர், -இர், -ஈர், -அ, -மார் என்பன தமிழ், மலையாளம் போன்ற தென் திராவிட மொழிகளில் பெருவழக்கில் உள்ளன. அரு, ஆரெ, ஏரு, -ரி, -ரு போன்றன கன்னடம், தெலுங்கு போன்ற மொழிகளில் காணப்படுகின்றன.¹⁵ பலர்பால் விகுதியான 'மார்' இடைக்காலத் தமிழிலக்கியங்களிலும், தற்கால மலையாள மொழியிலும் பெருவழக்கிலுள்ளது. தமிழில் -அர், -ஆர் போன்ற பன்மை விகுதிகளோடு 'கள்' விகுதியும் இணைந்து 'அவர்கள்' என்பன போன்ற இரட்டைப் பன்மை (Double Plural) வடிவங்களும், மரியாதைப் பன்மை (Honorific Plural) வடிவங்களும் அமைவதுண்டு. சில வட்டார வழக்குகளில் -க விகுதியும் -ங்க என்னும் விகுதியும் பலர்பால் விகுதிகளாக உள்ளன. -கள், -ள் போன்ற பன்மை விகுதிகள் உயர்திணைக்கு மட்டுமின்றி, அஃறிணைக்கும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

-அர் விகுதி தமிழ், மலையாளம் ஆகிய மொழிகளில் மட்டுமன்றி கோண்டா, பெங்கோ, நாயக்கி, பர்தி போன்ற மொழிகளிலும் உள்ளது.

14. S.V. Shanmugam, Dravidian Nouns, p. 123.

15. மு. வரதராசன், மொழி நூல், ப. 167.

-வர் விகுதி கொடகு, கோண்டா, குயி, குருக், மால்டோ டே மொழிகளிலும் காணப்படுகின்றது. இவற்றைத் தவிர, தமிழ், மலையாளம் ஆகிய மொழிகளில் 'ர்' என்னும் விகுதியும் உள்ளது.

மரியாதைப் பன்மை

திராவிட மொழிக் குடும்பத்தின் அதிகமான மொழிகளில், ஒருவருக்கு அதிக மரியாதை கொடுக்கவேண்டுமாயின் மூலிடப் பெயர்களின் பன்மை வடிவினை ஒருமையைச் சுட்டப் பயன்படுத்துவதுண்டு.

மரியாதைப் பன்மை தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்தே தனித்த ஓர் இலக்கணக் கூறாக மரபிலக்கண வல்லுநர்களால் கருதப்பட்டு வருவதைக் காண்கிறோம். தமிழில் மரியாதைப் பன்மை பேச்சு வழக்கிற்கே உரியதெனத் தொல்காப்பியர் சுட்டிச் செல்கின்றார். பழந்தமிழில் மரியாதைப் பன்மை இலக்கியங்களில் பெருவழக்காக இல்லாதபோதிலும் பாடல்களின் அடிக்குறிப்புக்களில் இடம் பெறும் புலவர் பெயரோடு பல இடங்களில் அது இணைக்கப்படுகின்றது. சிலம்பில், 'மகளார்', 'மகளார்' என்னும் வழக்குகள் இடம் பெறக் காணலாம். பிற்காலத்தில் தோன்றிய 'வீரசோழியத்தில் ஆண் மரியாதைப் பன்மை, பெண் மரியாதைப் பன்மை ஆகியன வேறுபடுத்திச் சுட்டப்படுகின்றது. இயற்பெயரோடு 'அவர்கள்' என்பதை இணைத்து மரியாதைப் பன்மை வடிவங்களை அமைக்கும் போக்கினை கி.பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து காணமுடிகின்றது.

மலையாளக் கல்வெட்டில், 'அர்', 'கள்' என்னும் விகுதிகள் மரியாதைப் பன்மையுணர்த்தத் துணைபுரிகின்றன. தமிழில் 'தாங்கள்', 'நீங்கள்', 'அவர்கள்' என்னும் இரட்டைப் பன்மை வடிவங்களைப் பெரும்பாலும் பயன்படுத்துகின்றோம். இவற்றோடு 'அவர்' என்னும் பலர்பால் படர்க்கை வடிவினை 'கள்' விகுதி சேர்க்காமல் பயன்படுத்துவதும் உண்டு. மலையாள மொழியில் 'அத்தேகம்', 'இத்தேகம்' என்பன போன்ற வடிவங்கள் உள்ளன. கன்னடத்தில் 'ஆதனூ', 'ஊதனூ', 'ஈதனூ' என்பன ஆண்பால் மரியாதைப் பன்மை வடிவங்களாகவும் 'ஆகெ', 'ஊகெ', 'ஈகெ', என்பன பெண்பால் மரியாதைப் பன்மை வடிவங்களாகவும் உள்ளன. தெலுங்கில் 'ஆயன்', 'ஈயன்', 'ஆமெ', 'ஈமெ' போன்ற வடிவங்கள் காணப்படுகின்றன. சில மொழிகளில் படர்க்கைப் பெயர்கள் சில மாறுதல்களோடு மரியாதைப் பன்மை வடிவங்களாக வருகின்றன. imru என்பன போன்ற துளு மொழியின் மரியாதைப் பன்மை வடிவங்கள் இதற்குச் சான்று. தெலுங்கு தவிர்ந்த ஏனைய நடுத் திராவிட மொழிகளில் ஆண்பால் பன்மை வடிவமே மரியாதைப் பன்மை வடிவாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. ஏனைய பன்மை வடிவங்கள் ஒரு

என்னும் என்னுப பெயரடையோடு (Numeral attribute) வருவதில்லை. ஆனால் மரியாதைப் பன்மை 'ஒரு வேட்டுவார்' என்று என்னுப பெயரடையோடு வருகின்றது.¹⁶

பெண்பால் பன்மை

பெண்பால் பன்மை எனவும் பிரிவினைக கோண்டி, கோயா, கோண்டா, சூயி, சூவி, பெங்கோ ஆகிய மொழிகளில் காண்கின்றோம். இவற்றுள் கோயா, கோண்டா, சூயி, சூவி என்பவற்றில் -sk(a) என்னும் பெண்பால் பன்மை விஞ்சி காணப்படுகின்றது. கோண்டா மொழியில் -hk எனவும் விஞ்சியும் உள்ளது. பெங்கோ மொழியில் -(i)k, -c என்ற விஞ்சிகளும் காணப்படுகின்றன.

அஃறிணைப் பன்மை

தமிழில் அஃறிணைப் பன்மை விஞ்சிகளாக 'கள்' என்பதும் அதன் மாற்று வடிவமான 'வு' என்பதும் காணப்படுகின்றன. 'அ' விஞ்சி இலக்கியத் தமிழில் பெருவழக்கிலுள்ளது. இவற்றோடு 'பல்', 'தில்' என்ற தனி வடிவங்களும் (Free forms) தமிழில் உள்ளன. திராவிட மொழிகளில் அஃறிணைப் பன்மை வடிவங்கள் பல காணப்பட்ட போதிலும் -*ka! -! என்பவற்றை மட்டுமே மூலத் திராவிட வடிவங்களாகக் கொள்வர். இவற்றின் மாற்று வடிவங்கள் (reflexes) துரு, கொலாமி, பர்ஜி போன்ற மொழிகளில் காணப்படுகின்றன, தெலுங்கு மொழியில் 'லு' என்னும் விஞ்சியே அதிகமாகப் பயின்று வருகின்றது.

ஒருமை	பன்மை
எ.கா. திலுகா	திலுகலு
எலுகு	எலுகலு

அஃறிணைப் பன்மை விஞ்சிகளில் 'கள்' விஞ்சி சுற்றுபுரிசைக் கொண்ட ஒருசைப் பெயர்களையடுத்தும (monosyllabic nouns), (c) VCVC என்று அமைகின்ற ஈரசைப் பெயர்களையடுத்தும (disyllabic nouns) இடம் பெறுவதாகவும், *! விஞ்சி ஏனைய பெயர்களையடுத்து இடம்பெறுவதாகவும் டாக்டர் S.V. சண்முகம் விளக்கிச் செல்கின்றார். நடுத்திராவிட மொழிகளில் பன்மை விஞ்சி எண்ணமுடியும் பொருட்களின் பெயர்களோடு (count nouns) மட்டுமே இணைக்கப்படுகின்றது. ஆனால் எண்ணமுடியாப் பொருட்களின் பெயரோடும் (Mass Nouns) பன்மை விஞ்சி இணைக்கப்படுவதைக் காணலாம்.¹⁷ எனினும் இம்முறை சமச்சீராக அமையவில்லை.

16. S.V. Shanmugam, Dravidian Nouns, p. 130.
17. Ibid.

வேற்றுமைகள்

15.

திராவிட மொழிகளில் வேற்றுமைகள் என்னென்றனவாக உள்ளன, பெயர்ச்சொற்களின் பிள்ளர் இணைக்கப்படும் ஒவ்வொரு இணைப்பும் மொழிகளில் பொதுவாக ஒரு புதிய வேற்றுமையைத் தோற்றுவிக்கின்றன!¹ இவ்வேற்றுமைகள் தொடர்பானவை பெயருக்கும், வினைக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பினைக் காட்டி நிற்கும். இதற்கு ஆறாம் வேற்றுமை மட்டும் விதிவிலக்கு. ஆறாம் வேற்றுமை மட்டும் பெயருக்கும் பெயருக்கும் இடையேயுள்ள உறவினைக் காட்டி நிற்கின்றது. வடமொழி இலக்கண வல்லுநர்கள் அம்மொழியிலுள்ள வேற்றுமைகளை எட்டாக வரையறுத்து விளக்கிச் சென்றனர். இலத்தீன் மொழியின் இலக்கணத்தை ஒட்டி ஆங்கில மொழிக்கு இலக்கணம் அமைத்ததைப் போன்று, வடமொழியில் காணப்படும் வேற்றுமைப் பாடுபாட்டைப் பன்பற்றித் தமிழிலும் ஒப்புமையாக்கமாக வேற்றுமைகள் எட்டு என்ற வரையறுத்து விட்டனர். தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்னர் தமிழில் வேற்றுமைகளை ஏழாகக் கருதும் மரபு இருந்ததென்பதும், பின்னர் அவர் காலத்தில் விளிவேற்றுமையினையும் இணைத்து வேற்றுமைகளை எட்டு என்று வகுத்தனா என்பதும்

"வேற்றுமை தரமே ஏடுளை மொழிபு"²
"விளி கொள்வதற்கண் விளியொடு எட்டெ"³

என்ற அவர் கூற்றால் தெளிவாகின்றன. மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு போன்ற மொழிகளின் இலக்கண நூற்களான 'லீலா திலகம்', 'சப்தமணி தர்பணம்', 'பாலவியாகரணம்' என்ற நூற்களும் இம்மொழிகளில் தமிழைப் போன்று எட்டு வகையான வேற்றுமைகள் உள்ளன என்று குறிப்பிடுகின்றன.

திராவிட மொழிகளில் முற்காலத்தில் வேற்றுமையை உணர்த்த முடிச் சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும், நானடைவில் அச்சொற்கள் திரிந்து தனித்தியங்கும் ஆற்றலற்ற உருபங்கள் (bound forms) மாறி, பின்னர் உருபுகள் (suffixes) என்ற நிலையை

1. Caldwell, p. 255.
2. தொல் - சொல். - 62.
3. தொல் - சொல். - 63.

இரண்டாம் வேற்றுமை அல்லது செயப்படுபொருள் வேற்றுமை (Accusative Case)

கோண்டி, கோண்டா போன்ற மொழிகளில் இரண்டாம் வேற்றுமை, நான்காம் வேற்றுமை ஆகியவற்றின் பொருட்களைச் செயப்படுபொருள் வடிவமே உணர்த்திவிடுகின்றது.¹⁰ மூலத் திராவிட வடிவங்களான *-an, *-ay, *-(v)ñk போன்ற உருபுகள் அதிகத் திரிபின்றி திராவிட மொழிகளில் பயின்று வருகின்றன. *-an உருபின் மாற்று வடிவங்கள் கோடா, தோடா, கொடகு, கன்னடம், படகா, துளு, தெலுங்கு, கோயா, கொலாமி, நாயக்கி, பர்ஜி, குருக், மால்டோ போன்ற மொழிகளில் உள்ளன. வட திராவிட மொழிகளில் இவ்வருபு -ஓ, -ஈ ஆகிய ஈறுகளைக் கொண்டு முடியும் பெயர்களையடுத்து வருகின்றது. கொலாமி, நாயக்கி தவிர்ந்த நடுத் திராவிட மொழிகளில் மெய்யீறுகளைக் கொண்டு முடியும் பெயர்களையடுத்து *-in உருபு இடம்பெறுகின்றது. 'ஐ' உருபு தமிழ், மலையாளம் போன்ற தென் திராவிட மொழிகளில் இடம் பெறுகின்றது. இவ்வருபு மலையாள மொழியில் 'எ'கர உருபாகத் திரிகின்றது.

எ.கா. அவனை > அவனெ

கோடா மொழியில் -அ உருபு காணப்படுகின்றது. இதனை 'ஐ' உருபின் திரிபாகக் கொளவர்.¹¹ நடுத் திராவிட மொழிகளில் மூலத் திராவிட 'அ'கர உருபு, 'இ'கர உருபாகத் திரிகின்றது. வட திராவிட மொழிகளில் இது 'எ' என்று மாறுகின்றது. இவ்வடிவம் மால்டோ மொழியில் பெரு வழக்கிலுள்ளது. செயப்படுபொருள் வேற்றுமையின் உருபின்றியே அவ்வேற்றுமையை உணர்த்தும் நிலையை எல்லாத் திராவிட மொழிகளிலும் காணலாம். இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு இவ்வாறு விருப்ப உறுப்பாக (optional) அமையும் நிலை மூலத் திராவிட மொழியிலும் இருந்திருக்க வேண்டுமென்பது பலர் கருத்து. ஒரு தொடரிலுள்ள செயப்படுபொருள் அஃறிணையாக இருந்தால் தமிழ், மலையாளம், கன்னடம், குயி, பிராகுயி போன்ற மொழிகளிலும் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபினை இணைத்துத்தான் ஆகவேண்டும் என்ற கட்டாய நிலை இல்லை. தமிழ், மலையாளம் போன்ற மொழிகளில் இவ்விரண்டாம் வேற்றுமை உருபின்றித் தொகையாகவும் வழங்குவதைக் காணலாம். பொருள் தெளிவில்லாத இடங்களில் உருபுடன் எழுதிப் பொருளைத் தெளிவுபடுத்தல் இம்மொழிகளின் பொதுவியல்பு.

இரண்டாம் வேற்றுமை உருபுகளை ஆராய்கின்ற டாக்டர் கால்டுவெல் 'அம்' என்பதுதான் தொன்மையான வடிவமென்றும், அது

பின்னர் 'அன்' என்றும் 'ஐ' என்றும் திரிந்தது என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வருபு பழங்கன்னடத்திலும் உள்ளது.

கருவிப் பொருள் வேற்றுமை (Instrumental Case)

மரபிலக்கண வல்லுநர்கள் மூன்றாம் வேற்றுமை, கருவி, கருத்தா, உடன்திகழ்ச்சி போன்ற மூன்று பொருட்களில் வரும் என்பர். இவையனைத்தையும் இணைத்து ஒரு வேற்றுமையாகக் கொள்வதைவிட இதனைக் கருவிப்பொருள் வேற்றுமை, உடன் திகழ்ச்சிப்பொருள் வேற்றுமை என்று இரண்டாகக் கொள்வதே பொருந்தும். கருவிப்பொருள் வேற்றுமை உருபுகளாக ஆல், ஆன், -அ, செத, கொண்டு என்பன உள்ளன. இவற்றுள் 'சே' அல்லது 'சேத்' என்ற உருபு தெலுங்கு மொழியில் கருவிப்பொருளை உணர்த்த பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

எ.கா. நிபுசேத - நெருப்பால்

இம்மொழியில் தோ, ஆன போன்ற உருபுகளும் கருவிப்பொருளைத் தருகின்றன.

எ.கா. கத்திதோ - கத்தியால்
குருவான - குருவால்

பழங்கன்னடத்தில் 'இம்' உருபு உள்ளது. இதனைத் தமிழிலுள்ள 'இன்' உருபின் திரிந்த வடிவமாகக் கருதுகின்றார் டாக்டர் கால்டுவெல். புதுக்கன்னடத்தில் 'இந்த' என்ற உருபும் உள்ளது.

எ.கா. மரதிந்த - மரத்தால்

துளு மொழியில் 'து' என்னும் உருபு பெருவழக்கிலுள்ளது. கொடகு மொழியில் 'இஞ்சி' என்னும் உருபும், நடுத் திராவிட மொழிகளில் 'தோட' என்ற உருபும் வழக்கிலுள்ளன. கோண்டி மொழியில் ஏழாம் வேற்றுமை, கருவிப்பொருள் வேற்றுமை ஆகிய இரண்டையும் உணர்த்த ஒரு பொது வடிவம் கையாளப்படுகின்றது.¹² கடபா மொழியில் -nā என்ற உருபும், மால்டோவில் -(i) என்ற உருபும், பிராகுயி மொழியில் -ā என்ற உருபும் கருவிப்பொருளைத் தருகின்றன. எனினும் *-an / *-al என்பவற்றை இவ்வேற்றுமையின் மூலத் திராவிட உருபுகளாகக் கொள்ளலாம். தமிழ், மலையாளம் ஆகிய மொழிகளில் ஆல், ஆன் என்னும் உருபுகளோடு 'கொண்டு' என்ற சொல்லுருபும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. சிலவிடங்களில் 'ஆன்' உருபு உடன் திகழ்ச்சிப் பொருளில் 'ஒடு' உருபுக்குப் பதிலாகப் பயன்படுத்தப்படுதலுண்டு.

எ.கா. தூங்கு கையான் ஓங்கு நடைய.

12. M.S. Andronov, Dravidian Language, p. 62.

10. M.S. Andronov, Dravidian Languages, p. 59.

11. S.V. Shammugam, Dravidian Nouns, p. 372.

உடன் நிகழ்ச்சிப் பொருள் வேற்றுமை (Sociative Case)

**oṭu/ oṭu* என்பனவற்றை இவ்வேற்றுமையின் மூலத் திராவிட உருபுகளாகத் திருத்தியமைக்கலாம். இவற்றுள் 'ஒடு' என்னும் உருபே திராவிட மொழிகளில் அதிகமாகப் பயின்று வருகின்றது. இதன் திரிபுகளைத் தமிழ், மலையாளம், கோடா, பர்ஜி போன்ற மொழிகளில் காணலாம். தமிழ், மலையாளம் ஆகிய மொழிகளில் 'ஒடு', 'ஒடு' என்னும் உருபுகளோடு 'உடன்' என்ற சொல்லுருபும் உள்ளது. கோடா மொழியில் 'ஒடு' என்னும் உருபு மட்டுமே உடன் நிகழ்ச்சிப் பொருளைத் தருகின்றது. 'ஆன்' என்னும் உருபு பழந்தமிழில் உடன்நிகழ்ச்சிப் பொருளைத் தருகின்றது.¹³ தற்காலத் தமிழிலும், மலையாளத்திலும், கோடகு, படகா ஆகிய மொழிகளிலும் 'கூடர்' என்ற சொல்லுருபு அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. டாக்டர் கால்டுவெல் தமிழில் காணப்படும் 'ஒடு', 'ஒடு' என்னும் உருபுகள் 'ஒட்டு' என்னும் வினைப்பகுதியின்றிப் பிறந்தன என்கிறார். இந்த 'ஒடு' உருபு இலக்கியங்களில் ஒப்புமைப் பொருளிலும் வருகின்றது.

ஏ.கா. மதியொடு ஒக்கும் முகம்.

கோயா, பிராகுயி ஆகிய மொழிகளில் முறையே *-ōn, -to* என்ற உருபுகள் உள்ளன. குருக், மால்டோ போன்ற மொழிகளில் 'gane' என்ற உருபு உடன்நிகழ்ச்சிப் பொருளைத் தருகின்றது. குயி, பெங்கோ, நாயக்கி ஆகிய மொழிகளில் *-ke, -hoke, -nokon* ஆகிய விடுதிகள் உள்ளன.

நான்காம் வேற்றுமை அல்லது கொடைப் பொருள் வேற்றுமை (Dative Case)

தமிழில் நான்காம் வேற்றுமை கொடை, பகை, நட்பு, தகவு, முதற்காரணம், நிமித்தகாரணம், முறை ஆகிய ஏழு பொருட்களில் வருவதாக இலக்கண ஆசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். திராவிட மொழிகளில் நான்காம் வேற்றுமை உருபுகளாக கு, கி, னு, க, -கு, கெ, -ge, கோ, உன், -(u)g, இக், அகி, இகி, திங்கி போன்றவை உள்ளன.

ஏ.கா. (1) மரத்திற்கு	-	தமிழ்
(2) மரத்தினு	-	மலையாளம்
(3) மரக்கெ	-	கன்னடம்
(4) குரமுளமு	-	தெலுங்கு
(5) மரக்கு	-	துளு

13. ரா. சீனிவாசன், மொழி ஒப்பியலும் வரலாறும், ப. 115.

(6) கொக்கோஸ்கே (குழந்தைக்கு)	-	குருக்
(7) படித்துள் (பள்ளிக்கு)	-	கோண்டி
(8) அபதிங்கி (அப்பாவுக்கு)	-	குயி
(9) ஹரசே (காளைக்கு)	-	பிராகுயி

சித்திய மொழிகளிலுள்ள பெஹிஸ்தான் அட்டவணைகளிலும் (Scythian tablets of Behistan), திராவிட மொழிகளின் நான்காம் வேற்றுமை உருபைப் போன்ற 'இக்கா' அல்லது 'இக்கி' என்னும் வடிவமே உள்ளது. இது மத்திய ஆசிய மொழிகளுக்கும் திராவிட மொழிகளுக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பினைக் காட்டும்.

மலையாளம், நாயக்கி, குருக் ஆகிய மொழிகளில் 'இன்' உருபு நான்காம் வேற்றுமைப் பொருளை உணர்த்துகின்றது. தமிழ், மலையாளம், கோண்டி, கன்னடம், தெலுங்கு, துளு ஆகிய மொழிகளில் நான்காம் வேற்றுமை உருபு இடப்பொருளையும் உணர்த்துகின்றது. சில மொழிகளில் இது ஒப்புமைப் பொருளையும் உணர்த்தி நிற்கின்றது. மலையாள மொழியிலுள்ள 'இன்னு' என்னும் உருபை ஆராயும் டாக்டர் மு.வரதராசனார் 'இன்' சாரியையும், 'கு' உருபும் சேர்ந்த 'இன்கு' என்பதே 'இன்னு' என்று திரிந்திருக்க வேண்டுமென்றும், அதுவே 'ன்னு', 'னு', 'உ' என மலையாள மொழியில் பல்வேறு வடிவங்களைப் பெற்றிருக்க வேண்டுமென்றும் கருதுகின்றார்.¹⁴ டாக்டர் கால்டுவெல் நான்காம் வேற்றுமை உருபாகிய 'கு'விற்கும் திசைப் பெயர்களாகிய வடக்கு, தெற்கு என்பனவற்றின் ஈற்றிலுள்ள 'கு'விற்கும் தொடர்பிருக்க வேண்டுமென்று கருதுகின்றார்.

நீங்கற் பொருள் வேற்றுமை (Ablative Case)

இல், -இன், -இம் போன்ற உருபுகள் ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபுகளாகத் தென் திராவிட மொழிகளில் வழங்குகின்றன. கொலாமி மொழியில் *-tana!* என்ற உருபும், நாயக்கி மொழியில் *-ar, -tal* என்ற உருபுகளும், பர்ஜி மொழியில் *-tug, -are, -arre* போன்ற உருபுகளும், மால்டோவில் *-(i) nte* என்ற உருபும், பிராகுயி மொழியில் -ஆன் என்ற உருபும் ஐந்தாம் வேற்றுமைப் (நீங்கற் பொருள் வேற்றுமை) பொருளைத் தருகின்றன. தமிழ், மலையாளம், கன்னடம், துளு, குருக், பிராகுயி போன்ற மொழிகளில் இவ்வேற்றுமை உருபுகள் ஒப்புமைப் பொருளை உணர்த்தவும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

இதன் உருபுகள் இடப் பொருள் வேற்றுமை (locative case) உருபுகளோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டுள்ளன. இடத்தில் இருத்தலை

14. மு. வரதராசன், மொழி நூல், ப.16.

ஏழாம் வேற்றுமையாகிய இடவேற்றுமை காட்டுகின்றது என்றும், இடத்திலிருந்து நீங்குதலை நீங்கப் பொருள் வேற்றுமை உணர்த்துகின்றது என்றும் இலக்கணநூலார இவ்விரு வேற்றுமைகளையும் வேறுபடுத்திக் காட்டுவார். எனினும் இவ்வுருபுகள் நீங்கப் பொருளை உணர்த்தவில்லை என்று டாக்டர் கால்டுவெல் கூறுவது மிகப் பொருத்தமாகவே உள்ளது. 18 தமிழ், மலையாளம் போன்ற மொழிகளில் இல், இள் என்பன இடப்பொருளை மட்டுமே தருகின்றன. நீங்கப் பொருளை உணர்த்த தமிழில் இருந்து என்ற சொல்லுரூபம், மலையாளத்தில் இதற்கு நிகராக 'நிந்து' என்ற சொல்லுரூபம் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

எ.கா. மரத்திலிருந்து வீழ்ந்தது - தமிழ்
மரத்தில் நிந்து வீணு - மலையாளம்

ஆறாம் வேற்றுமை அல்லது உடமைப்பொருள் வேற்றுமை (Genitive Case)

ஆறாம் வேற்றுமை உருபுகளாக அது, அி, ஆது, இன், உடைய, உடெ, ன்ற, து, ன்ளெ, தெர், -ஐயி, தி, த்ரர், கது, அதி, அத போன்றன உருபுகள் திராவிட மொழிகளில் உள்ளன. தமிழ், கன்னடம், தெலுங்கு ஆகிய மொழிகளில் அது, அி என்னும் இரு வடிவங்கள் உள்ளன. இவற்றுள் அ'கர உருபுப் பன்மை உருபாகக் கருதப்படுகின்றது. அ'கர உருபு தமிழ், கன்னடம், கோண்டா, நாயக்கி, பாஜி, பிராகுயி ஆகிய மொழிகளிலும் உள்ளது. இவ்வுருபு நீண்டு 'ஆ' என்று நெடிமுலாகத் தற்காலக் கன்னடம், கோண்டம், பிராகுயி ஆகிய மொழிகளில் வருகின்றது. 'ஆது' என்னும் உருபு பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் உள்ளது. 'உடைய' என்ற சொல்லுருபு தற்காலத் தமிழில் பெருவழக்கில் உள்ளது. மலையாளத்தில் இது 'உடெ' என்று திரிகின்றது. இதனோடு 'ன்ற' என்ற உருபும் இம்மொழியில் அதிகமாக வழங்குகின்றது. 'த்ரர்' என்னும் உருபு கோடா மொழியிலுள்ளது.

எ.கா. மத்ரரர் - மரத்தினது
குயி மொழியில் -ஐயி என்ற உருபு உள்ளது.

தமிழில் உயிர் குறுகிய முவிடப் பெயர்கள் 'என் மகன்', 'உன் மகன்' என்று உருபில்லாமல் ஆறாம் வேற்றுமைப் பொருளைத் தருகின்றன. குமரி மாவட்ட வட்டார வழக்கில் 'கக்' என்னும் உருபும் உள்ளது.

எ.கா. எனக்கக் வீடு

15. Caldwell, p. 283.

தமிழில் பெயர்ச் சொல்லோடு உருபு சொக்காமல் 'இன்' சாரியையினை இணைத்து ஆறாம் வேற்றுமைப் பொருளை உணர்த்தும் மரபும், 'இன்' சாரியைக்குப் பின் 'ஆறன்' உருபினை இணைத்து அப்பொருளை உணர்த்தும் மரபும் உள்ளன.

எ.கா. மரத்தின் கொம்பு
மரத்தினது கொம்பு

ஆறாம் வேற்றுமைக்கெனப் பல உருபுகள் திராவிட மொழிகளில் காணப்பட்டாலும் *-aiu, *-a என்ற இரண்டையமே மூலத் திராவிட வடிவமாகத் திருத்தியமைக்க முடிகின்றது.

இடப்பொருள் வேற்றுமை (Locative Case)

தமிழ் இலக்கண வல்லுநர்கள் இடப்பொருள் உணர்த்தும் சொற்கள் பலவற்றையும் ஏழாம் வேற்றுமை உருபு எனப் பா. திராவிட மொழிகளில் இல், இள், -கன், -கால், இடம், உள், அலு, அள், ஆள், ஆ, இ, லு, -(n)dan, துள், தின், அடி போன்ற பல உருபுகள் உள்ளன. இவற்றுள் *-an, *-in, *-n/-al, *(a)l என்பனவற்றை மட்டும் மூலத் திராவிட வடிவங்களாகத் திருத்தியமைக்க முடிகின்றது. இவைகளுடனல்லாமல் அஃறிணைப் பெயர்களோடு (Non-human nouns) மட்டுமே வருகின்றன.¹⁶

முன்னர்க் காட்டிய உருபுகளில் முதல் ஆறு உருபுகளும் தமிழில் பெரு வழக்கில் உள்ளன. கன்னடத்தில் ஒள், அல், அல்லி, இல்லி போன்ற வடிவங்கள் உள்ளன.

எ.கா. மரொள்
மரல்
மரல்லி

தெலுங்கு மொழியில் 'அந்தி', 'உள்ளாது' என்ற உருபுகள் காணப்படுகின்றன, திராவிட மொழிகளிலுள்ள ஏழாம் வேற்றுமை உருபுகளில் பெரும்பாலானவை சொல்லுருபுகளாக உள்ளன. இம்மொழிகளிலுள்ள உருபுகளில் 'இன்' உருபே பெரும்பாலான மொழிகளில் காணப்படுகின்றது. தமிழ், நாயக்கி, மலையாளம், கோலாமி, தோடா போன்ற மொழிகளில் இவ்வுருபினைக் காணலாம். 'அன்' உருபு கன்னடம், கோண்டா, குவி, துவி, பிராகுயி போன்ற மொழிகளில் உள்ளது. ('அ')த்து' என்ற உருபு தமிழ், மலையாளம், கோண்டம், கொலாமி ஆகிய மொழிகளில் காணப்படுகின்றது. 'துன்'

16. S. V. Shanmugam, Dravidian Nouns, p. 38f.

உருபு நாயக்கி மொழியிலும், 'அதங்', 'அடி' போன்ற உருபுகள் பிராகுயி மொழியிலும் 'அதங்' உருபு கொலாமி மொழியிலும் உள்ளன. பர்ஜி மொழியில், 'கெல்', 'எல்' போன்ற உருபுகளும் உள்ளன. 'உள்' என்னும் உருபு தமிழ், மலையாளம், கொடகு, கன்னடம், துளு, தெலுங்கு போன்ற மொழிகளில் இடப் பொருள் உணர்த்தப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. தமிழிலுள்ள 'பக்கல்' என்னும் இடப்பொருள் உணர்த்தும் சொல்லுருபு மலையாளம், கௌடா - கன்னடம் போன்ற மொழிகளில் உயர்திணைப் பெயர்கள், மூவிடப் பெயர்கள் ஆகியவற்றையடுத்து இடப்பொருள் உணர்த்துகின்றது.

விளி வேற்றுமை (Vocative Case)

விளி வேற்றுமைக்கெனத் தனி உருபுகள் அதிகமான இலக்கண ஆசிரியர்களால் வரையறுக்கப்படவில்லை. எனினும் *ஓ, *ஔ என்ற இரு உருபுகளை மூலத் திராவிட விளி வேற்றுமை உருபுகள் எனலாம். *ஓ என்ற உருபின் மாற்று வடிவங்கள் தமிழ், மலையாளம், கொடகு, கன்னடம், துளு, பர்ஜி ஆகிய மொழிகளிலும், *ஔ என்பதன் மாற்று வடிவங்கள் தோடா, துளு, குருக் போன்ற மொழிகளிலும் உள்ளன. நன்னூலார் 'ஓ' என்னும் எட்டாம் வேற்றுமை உருபைச் சுட்டிச் செல்கின்றார். இடைக்காலத் தமிழிலக்கியங்களில் 'ஓ' என்னும் உருபு இணைந்து விளி வேற்றுமை அமைவதைக் காணலாம்.

எ.கா. அண்ணாவோ - (கம்பராமாயணம்)

தமிழில் பெயர்ச் சொற்களின் ஈற்றயல் உயிர் நீண்டும், திரிந்தும் விளி வேற்றுமை வடிவங்கள் அமைகின்றன.

எ.கா. மக்காள் - ஈற்றயல் நீட்சி
புலவீர் - ஈற்றயல் திரிபு

திராவிட மொழிகளின் தொடரமைப்பு

சொற்கள் முறைப்படி அமைந்து பொருளைத் தரும்போது அது சொற்றொடர் என்று கருதப்படும். சொற்களின் சேர்க்கை பேசுவோன், கேட்போன் ஆகியோர் மனநிலைக்கு ஏற்ப அமைந்து, கருத்துப் புரிமாற்றத்திற்குத் துணை செய்ய வேண்டும். தொடர்களில் அமையும் சொற்களின் சேர்க்கை பெரும்பாலும் ஒரு குறிப்பிட்ட மரபுப்படியே அமைகின்றது. இம்மரபு மொழிக்கு மொழி மாறுபடுதல் இயல்பே. சான்றாக, ஆங்கில மொழியில் அதிகமாக வினைச்சொற்கள் முற்றுத் தொடர்களின் (Finite sentence) நடுவிலும் தமிழில் வினைமுற்றுக்கள் தொடரின் இறுதியிலும் அமைவதைக் காண்கிறோம். ஐரிஷ் போன்ற சில மொழிகளில் வினைச் சொற்கள் தொடரின் முதலில் நின்றவாண்டு. இவ்வாறே திராவிட மொழிகளில் வினையடிகள், இடைநிலைகள் போன்றன ஒட்டுநிலையில் அமைந்து நிற்க, சின மொழியில் ஒவ்வொரு சொல்லும் தனியாக நின்றலைக் காண்கிறோம். அமெரிக்கப் பழங்குடி மக்களின் மொழியில் இலக்கண வேறுபாடு உணர்த்தும் விசுதிகள், உருபுகள் போன்றன ஒன்றுசேர்ந்து தொடரின் முற்பகுதியில் நிற்க, எழுவாய், பயனிலை போன்றன பின்னர் நிற்கின்றன.¹ திராவிட மொழிகளின் தொடரமைப்பைப் பொறுத்தவரையில் மொழிக்கு மொழி அதிக வேறுபாடுகளைக் காண முடியவில்லை. இம்மொழிகளின் தொடர் பற்றிய ஆய்வு மிகப் பின்தங்கிய நிலையிலுள்ளதால் பேச்சளவில் மட்டுமே நின்று நிலவும் சில மொழிகளின் தொடரமைப்புகளைப் பற்றி அதிகமாகத் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. எனினும் தொடரமைப்பைப் பொறுத்தவரையில் திராவிட மொழிகள் இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிகளிலிருந்து பல வகையிலும் மாறுபடுவதைக் காண்கிறோம்.

சொற்களின் நிலை (Word Order)

ஒரு மொழியின் ஆன்ம ஒட்டத்தை முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ள அம்மொழியின் தொடரமைப்பு பற்றிய அறிவு மிகவும் தேவை. மொழி ஆய்வுக்கு ஒலியன் பற்றிய ஆய்வும் உருபன் பற்றிய ஆய்வும் உடம்பு என்றால் தொடர் பற்றிய ஆய்வு உயிராக அமைகின்றது.

1. மு. வரதராசன், மொழி நூல்.

பாதிரியான வில்லியம் கேரி (William Carey) என்பவர் தமிழ், தெலுங்கு போன்ற மொழிகள் தனிக்குடும்பத்தைச் சார்ந்தன என்றும் அவை வட இந்திய மொழிகளிலிருந்து வேறுபட்டவை என்றும் நிறுவிச் சென்றார்.³ இதையடுத்து பேராசிரியர் ஸ்டீவன்சன் (Stevenson 1841-44) என்பவர் வட மொழி தவிர்ந்த ஏனைய மொழிகளை ஆய்ந்து தென்னிந்திய மொழிகள் தனிக்குடும்பத்தினைச் சார்ந்தன என்றார். இதற்கு முன்னர் பேராசிரியர் R.E. ராபர்ட்ஸ் (R.E. Roberts - 1779) என்பவர் பேச்சுவழக்கில் மட்டுமுள்ள மால்டோ மொழி பற்றி ஆய்ந்து கட்டுரை ஒன்றினை எழுதிச் சென்றார். தோடா மொழி பற்றி பேராசிரியர் ஸ்மிட் (B. Schmidt - 1837) என்பவரும், பிராகுயி மொழி பற்றி பேராசிரியர் லீச் (R. Leech - 1838) என்பவரும், பல ஆய்வுகளை மேற்கொண்டனர். இவர்களைத் தொடர்ந்து தொடக்க நிலையில் கோண்டி மொழி பற்றி வாய்சே (Voysey - 1844) என்பவரும் படகா மொழிபற்றி M. பஹ்லர் (M. Buhler - 1849) என்பவரும், குயி மொழி பற்றி ஜான் பெர்சிவல் (John Percival Frye - 1851) என்பவரும் ஆய்ந்தனர். இந்நிலையில் H.B. ஹாட்ஜன் (H.B. Hodgson) என்பவர் 1848, 1856 ஆகிய ஆண்டுகளில் நடு இந்தியாவிலும், இமயமலைப் பகுதிகளிலும், தென்னிந்தியப் பகுதிகளிலுமுள்ள பழங்குடி மக்களின் சொற்கள் பலவற்றை எடுத்துக்காட்டி, அவை தென்னிந்தியாவிலுள்ள மொழிகளின் இனத்தவை என்று சுட்டிச் சென்றார்.⁴ அதோடு பேராசிரியர் மாக்ஸ்முல்லர் (Max Muller) என்னும் மொழி நூல் பேரறிஞர் தென்னிந்திய மொழிகளை 'நிஷத மொழிகள்' (Nishada Languages) என்று பெயரிட்டு அவை வடமொழியிலிருந்து மாறுபட்டவை என்று சுட்டிக் காட்டினார்.

டாக்டர் கால்டுவெல்

கி.பி. 1856-இல் திராவிட மொழிகளின் ஒப்பியல் ஆய்வின் தந்தை என்று போற்றப்படும் டாக்டர் கால்டுவெல் (R. Caldwell) இம் மொழிகளைத் திராவிடம் என்னும் பெயரால் அழைத்தார். அவர் இந்திய மொழிகளில் திராவிட மொழிகள் ஒரு தனிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவை என்றும், அவை இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளோடு தொடர்புடையன அல்ல என்றும் நிறுவினார். அவர் தென்னிந்தியாவிலுள்ள பண்பட்ட மொழிகளான (Cultivated Languages) தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய மொழிகளோடு சில பண்படாத மொழிகளும் (Uncultivated Languages) திராவிட இனத்தோடு உறவுடையன என விளக்கினார். வெளிநாட்டு மொழிகளாகிய சித்திய மொழிகளோடு

3. S.K. Chatterji, Dravidian.

4. S. Bhattacharya, New Dravidian Languages.